

# ΑΡΞΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ No 3

## Editorial

....η εκτροπή της εφησυχαστικής ροής των πραγμάτων εναπόκειται στην πάλι των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, στις δυνάμεις και τους σχηματισμούς που αυτοί θα αναπτύξουν μπρός στον εχθρό, καθώς και στις προοπτικές που θα βάλουν μέσα στις σύγχρονες κοινωνικές εξελίξεις..., σελ. 2

## ΚΑΡΑΒΕΛ: ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

....η Άκρα Αριστερά δεν είναι τίποτα άλλο παρά ότι και η υπόλοιπη Αριστερά όπως κι αν χαρακτηρίζεται: ένας ακόμη μηχανισμός στα χέρια της εξουσίας, με κύριο στόχο τον εγκλωβισμό όλων εκείνων που αντιπαρατίθενται επαναστατικά σ' αυτήν..., σελ. 3

## ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

....για μια αμεσολάβητη δράση, γιά τον ουσιαστικό έλεγχο των αποφάσεων που ρυθμίζουν τις ζωές μας, για την αυτοδιεύθυνση των παραγωγών, ενάντια στο Κεφάλαιο, το Κράτος και όλους τους θεσμούς τους, για μια κοινωνία θεμελιωμένη σε μια νέα κοινότητα αναγκών και επιθυμιών των ανθρώπων και σε ένα επαναπροσδιορισμό της ελευθερίας. σελ. 007

## ΣΧΟΛΙΑ

Τυφλοπόντικας, ΠΑΝΚ ή διατάραξη της Κοινής Ησυχίας, Κομμάντος Δ' ή Τηλεκατευθυνόμενες ακρίδες, Παρέμβαση στη γειτονιά, Ενάντια στην πλαστογράφηση και τη συκοφαντία, τα Εναλλακτικά κινήματα στην Ευρώπη, Για τη φύση του Αναρχισμού, Οι φυλλάδες του Κερατά κλ.



## Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ.

ανοιχτός διάλογος πάνω  
στο ζήτημα της  
προλεταριακής  
βίας και αντίστασης

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ  
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΓΕΝΑΡΗΣ '85, ΔΡΧ. 40

Κάθε κοινωνική σύγκρουση με οποιοδήποτε κοινωνικό αίτημα κι αν εμφανίζεται μπορεί να εκτραπεί σε πόλεμο ταξικό για την συντριβή του κράτους και των αφεντικών. Η παρέμβαση και η συμμετοχή μας δεν αποτελεί μόνο ανάγκη για την προπαγάνδιση του αιτήματός μας για τον αντιεξουσιαστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, για την συνειδητοποίηση από το προλεταριάτο της ελευθεριακής - κομμουνιστικής προοπτικής και της αναγκαιότητας της κοινωνικής επανάστασης, αλλά πρέπει να αποτελέσει και την απαραίτητη γόμωση για τις επαναστατικές δυνάμεις του προλεταριάτου. Η εκτροπή της εφησυχαστικής ροής των πραγμάτων εναπόκειται στην πάλη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, στις δυνάμεις και τους σχηματισμούς που αυτοί θα αναπτύξουν μπροστά στον εχθρό, καθώς και στις προοπτικές που θα βάλουν μέσα στις σύγχρονες κοινωνικές εξελίξεις.

Η σωστή εκτίμηση των εξελίξεων που διαδραματίζονται μέσα στις επατιστικές μας κοινωνίες και των διαθέσεων - συμπεριφορών που γεννιούνται μέσα σε καταστάσεις - στιγμάτις ή διαρκούς - ρήξης από το σύνολο ή από μια μερίδα του προλεταριάτου, καθορίζουν και την στρατηγική των δυνάμεων της αντιεξουσίας στην κοινωνική τους παρέμβαση. Η θεωρητική επεξεργασία, η Άμεση Δράση και η έμπρακτη προπαγάνδα α-



## Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Πιστοί στις αρχές της Άμεσης Δράσης, όχι μόνο την προπαγανδίζουμε σαν την μοναδική στρατηγική α-

της 4ης θέσης, έδωσε στο κράτος και τα κόμματα την δυνατότητα της συκοφάντησης του μυνήματος που στείλαμε τον Δεκέμβρη. Η σημασία της πάλης μας μειώθηκε - για να μην πούμε πως αντιστράφηκε - στα μάτια μιας μεγάλης με-

## 1985: ΠΕΤΑΞΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ

**2** ποτελούν σήμερα το μοναδικό Τρίγωνο του Διαβόλου που ναι σε θέση να συντρίψει το κράτος και τα αφεντικά.

Η οργανωμένη παρέμβαση της Κολλεκτίβας στα γεγονότα του Δεκέμβρη ήταν η έμπρακτη εφαρμογή του σκεπτικού μας πάνω στη στρατηγική του επαναστατικού κινήματος. Η μαχητική απάντησή μας απέναντι στον φασισταγούρουνι Λεπέν και η δυναμική αντιμετώπιση των σχεδίων της σοσιαλφασιστικής εξουσίας πραγματώθηκε όχι στη βάση ενός αντιφασισμού, αλλά στην βάση της αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής μας πάλης. Το δηλώνουμε για άλλη μια φορά: Σαν αναρχικοί επαναστάτες είμαστε εχθροί κάθε μορφής κράτους και κάθε κοινωνικού συστήματος που αυτό οργανώνει, ανεξάρτητα από το προσωπείο που αυτό αποκτά σε κάποια ιστορική φάση.

νατροπής που πρέπει να αναλάβει το προλεταριάτο, αλλά και την οργανώσωμε μέσα στις δικές μας γραμμές. Όσο κι αν η θεωρία ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες κοινωνικής ρήξης, ο τρόπος που αυτή θα περάσει στη φάση της έμπρακτης αμφισβήτησης και θα ανοίξει το δρόμο για τις επαναστατικές εξελίξεις, καθορίζει κι αυτή την ίδια σαν θεωρία ανατροπής. Η πρακτική που πρόκειται να ακολουθήσουν οι δυνάμεις της αντιεξουσίας είναι ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα και ένα από τα πιο δύσκολα έργα που καλούμαστε σήμερα να διεκπεραιώσουμε. Κι αυτό, γιατί η ανταπόκριση που θα βρουν οι ιδέες μέσα στο προλεταριάτο είναι άμεσα συνδεδεμένη με την αποδοχή ή την απόρριψη της πρακτικής που ακολουθούμε. Αυτή είναι ο καθρέφτης της θεωρίας μας, το πρώτο σκαλοπάτι για την συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας της πάλης μας, της αντιεξουσιαστικής προοπτικής.

Και εδώ ακριβώς φάνηκαν και οι αδυναμίες μας. Η παραγνώριση των συμπερασμάτων

ρίδας του λαού. Κι αυτό, όχι γιατί η εξουσία διέθετε όλα εκείνα τα μέσα που είναι ικανά να μας συκοφαντήσουν ανά πάσα στιγμή, αλλά κύρια γιατί η πρακτική μας δεν καλύφθηκε από μια γενικευμένη δημοσιοποίηση της λογικής της. Και εδώ οι δυνάμεις μας έχασαν το παιχνίδι. Η θεωρία της ελευθερίας παρουσιάστηκε - μέσα από μια ελλειπή πρακτική - για άλλη μια φορά σαν την "θεωρία του τρόμου"...

Σύντροφοι/φίσσες, προσοχή!! Καμιά πρακτική δεν είναι αποτελεσματική, αν δεν συνοδεύεται και από την δημοσιοποίηση της λογικής της. Καμιά πρακτική μας και κανένα αίτημά μας δεν θα αγκαλιάσει το προλεταριάτο αν η λογική που το καθοδηγεί δεν γίνει και λογική του ίδιου του προλεταριάτου. Η προπαγάνδα μας ενάντια στο Κράτος, τον Φασισμό και το σκουλίκι Λεπέν έπρεπε να ήταν ανάλογης έκτασης με την δυναμική της αναμέτρησης που έδειξε πως αποκτά το κίνημά μας. Αν γίνει ξεκάθαρη σε όλους η λογική και η αναγκαιότη-

## Η APENA

Μηνιαία επρημερίδα για την αντιεξουσιαστική

Θεωρία και Δράση

ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείοντος:  
Γιώργος Χάμπας, Σανθίππου 63, 155 61

Χολαργός, ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σουμπαλάκης,  
Καμπάνη 6, Κάτω Πετρίνα.

ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ Τηλ. 86 23.306  
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ, ΑΛΛΗΛΟ-

ΓΡΑΦΗ:  
APENA, Γιώργος Χάμπας,  
Πόδος Ρεσούντ 155 01,

Χολαργός, ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 500 δρχ.,  
Εντυχίους 1000 δρχ.

APENA

George Chambas, Poste Restante 155 01  
Cholargos, Athens, GREECE.



Η APENA εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας APENA, που με την προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλλει τάσσοντας στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσίας.

τα της πάλης μας σήμερα, τότε είναι σίγουρο πως θα γίνονται ξεκάθαρες στα μάτια του κόσμου, τόσο οι ιδέες όσο και η κοινωνία που οραματίζομαστε. Μόνον τότε η δυναμική των ιδεών μας θα βρει την ανταπόκριση που απαιτεί και οι εξουσιαζόμενες δυνάμεις της κοινωνίας θα οδηγηθούν στο σημείο της αναγνώρισης του κοινωνικού προβλήματος: της κατάλυσης του κράτους και όλων των μηχανισμών που το στηρίζουν.

#### Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

-7-

Η επαναστατική δύναμη του κινήματός μας θα αποκτήσει την ολότητά της στη βάση κύρια δυο αρχών: της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ και της ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΥΣΣΑΣ. Δεν παραγνωρίζουμε το γεγονός πως οι αντιφάσεις της κοινωνίας απεικονίζονται μέσα στις γραμμές του προλεταριάτου και ότι οι αντιφάσεις του ίδιου του προλεταριάτου εμφανίζονται και μέσα στις οργανώσεις του. Το γεγονός όμως αυτό πρέπει να πολεμηθεί με την εσωτερική συνοχή του κινήματος και την δυναμική κριτική των αντιφάσεών του.

-8-

Η συνοχή και η διαρκής κριτική είναι δυο έννοιες που συνθέτουν την σαφήνεια και την δυναμικότητα κάθε ανατρεπτικού σχήματος. Η μέχρι τώρα ανικανότητα για μια μετωπική και διαρκή αντιμετώπιση του κράτους απ' τη μία, και προώθηση των ιδεών και της πάλης μας απ' την άλλη, πρέπει να αναζητηθεί κύρια στα δικά μας λάθη. Καμιά εξουσία δεν είναι ικανή να συντρίψει ένα κίνημα ζωής αν το κίνημα αυτό εμπεριέχει

## ΚΑΡΑΒΕΛ: ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Σκοπός αυτού του άρθρου δεν είναι να αναζητήσει και να παρουσιάσει τις αιτίες που στην Ελλάδα ή λεγόμενη Άκρα Αριστερά (ΑΑ) περνά την κρίση που λίγο - πολύ αντιλαμβανόμαστε όλοι μας. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε ένα δοκίμιο πολλών σελίδων, αφού θα έπρεπε να εξετάσει σαναδυτικά και την γενικώτερη εξέλιξη της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας μετά το 1974. 'Όμως δεν υπάρχει ούτε ο χώρος ούτε η διάθεση. Αυτό το ζήτημα θα πρέπει μάλλον να απασχολήσει εκείνους που θέλουν να περιλαμβάνονται σ' αυτό το χώρο και όχι εμάς που σαφώς διαχωρίζουμε την θέση μας, απ' όλη αυτή την ιστορία.

Αν ασχολούμαστε όμως με την ΑΑ αυτό αφείλεται στα γεγονότα του Δεκέμβρη 1984, όπου τα θλιβερά απομεινάρια αυτού του χώρου έδειξαν για μια ακόμα φορά το πραγματικό τους πρόσωπο, που σ' αυτό βέβαια αντικατοπτρίζονται και οι λόγοι που έκαναν αναπόφευκτη την περιθωριοποίηση τους στην πολιτική σκηνή, ειδικά μετά το '81:

Η ΑΑ δεν είναι τίποτα άλλο παρά ότι και η υπόλοιπη Αριστερά όπως και αν χαρακτηρίζεται (μέση, ανανεωτική, δογματική κλπ): ένας ακόμη μηχανισμός στα χέρια της Εξουσίας, με κύριο στόχο τον εγκλωβισμό όλων εκείνων που αντιπαραθένται επαναστατικά σ' αυτήν, και τους οποίους βέβαια το υπόλοιπο κόμματα της Αριστεράς δεν μπορούν να ενσωματώσουν. Σήμερα, που η ελληνική κοινωνία γνωρίζει μια νέα φάση κοινωνικής ζέσης, η ΑΑ καλείται να συμπληρώσει τα κενά (μικρά προς το παρόν, αλλά το μέλλον αβέβαιον) που αφήνουν τα δυο ΚΚ και το ΠΑΣΟΚ. 'Άλλωστε αυτό δεν έκανε η ΑΑ και μετά το 1974 που οι μασίκες οργανώσεις, αν και με αξιοσημείωτη δύναμη, το μόνο που έκαναν τελικά ήταν να απορροφηθούν από την κυριαρχητική ιδεολογία (της ιδωτικοποίησης και της υποστήριξης αστικών σχημάτων διαχείρισης της καπιταλιστικής εξουσίας τύπου ΠΑΣΟΚ);

Για να μπορέσουμε λοιπόν να δείξουμε

τις καταλήψεις των πανεπιστημίων το Δεκέμβρη του '79, αλλά και από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου τον Νοέμβρη του '80. Τότε, που παρδί είχε φανεί η δυνατότητα ανάπτυξης ενός νέου κινήματος με ορισμένα καινούργια χαρακτηριστικά (αυτονομία, κριτική επανέξταση του μαρξισμού και ρήη με την παραδοσιακή αριστερή θεωρία και πράξη, επαναστατικός αντικρατικός προσανατολισμός κλπ), τελικά τίποτα ουσιαστικό δεν έγινε προς αυτή την κατεύθυνση.

Στα τρία πρώτα χρόνια αριστερής κυβερνησης, η συρρίκνωση συνεχίστηκε εντυπωσιακά με αποτέλεσμα να μην υπάρχει σε μαζικό τουλάχιστον επίπεδο καμιά οργάνωση της ΑΑ, με την δύναμη που είχαν ανάλογα σχήματα τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια. Μερικοί επώνυμοι αγωνιστές διατήρησαν τα περιστικά τους (ή ανοίξαν καινούργια) σε μια απέλπιδα προσπάθεια επαφής με την νέα πραγματικότητα. Ωρισμένες κινήσεις στα Πανεπιστήμια, στον εργατικό χώρο, στο στρατό, σε κάποιες γειτονιές υπήρχαν και υπάρχουν αλλά χωρίς κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα:

'Ετοι το 1984 και εν όψει ευρωεκλογών, αυτά τα υπολείματα της ΑΑ αποφασίζουν να ξαναμπούν στο ενεργό πολιτικό παιχνίδι σε μια προσπάθεια απεγκλωβισμού από την χρόνια πια μιζέρια τους (μιας και το εκλογικό σύστημα είναι ευνοϊκό για την πιθανή κατάκτηση κάποιας έδρας στο Ευρωκοινοβούλιο). Ας δούμε όμως καταρχήν πώς είδαν οι ίδιοι τους λόγγοις για αυτή την κοινή εκλογική κάθοδο', όπως και λίγο αργότερα και τους λόγους αποτυχίας να την πραγματοποιήσουν τελικά:

Γιώργος Καραμπελάς, Ρήη: "Έχει οδηγηθεί σε κρίση η παλιά λογική της άκρας αριστεράς και έχουν δημιουργηθεί κάποιες κοινότητες, ακόμα και στον τρόπο ζωής. Το Επέρασμα της κρίσης αυτού του χώρου δεν γίνεται μόνο μέσα από τις επιμέρους παρεμβάσεις σε κοινωνικούς χώρους αλλά και από κάποιες γενικότε-

## ΣΤΗ ΜΑΠΑ!

τη ζωή και την έχει πραγματώσει στο εσωτερικό του.

-9-

Καλούμε όλες τις ομάδες των συντρόφων μας να τοποθετηθούν πάνω στις προτάσεις της Κολλεκτίβας μας, να δώσουν τη δικιά τους προοπτική και το χέρι της αλληλεγγύης για την συνέχιση του πολέμου που κύρηξαν οι σύντροφοι μας εδώ και έναν αιώνα. Για την συνέχιση του ταξικού πολέμου που επωμιζόμαστε εμείς εδώ και τώρα να τον μετατρέψουμε σε νικηφόρο!!!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ  
ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ !

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΑΡΕΝΑ



3

αυτό τον ρόλο, δεν θα περιοριστούμε μόνο στα γεγονότα του Κάραβελ και σε ότι επακολούθησε. Θα ξεκινήσουμε από τις Ευρωεκλογές του '84 όπου η "άλλη αριστερά" ξεκινά να παίξει ένα αντιπολιτευτικό ρόλο σε σχέση με την κυριαρχητική ιδεολογία του ΠΑΣΟΚ και των δυο ΚΚ, μετά την χειμέρια νάρκη που έπεσε το 1981 και πέρα, με την ανάληψη της κυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ. Συνδεδεμένη δύο όλη εκείνη η συζήτηση με την πρακτική της ΑΑ στα γεγονότα του Δεκέμβρη, θα φανεί πιστεύουμε ξεκάθαρα γιατί ο τίτλος του άρθρου μπορεί να αποτελεί και το τελικό συμπέρασμα όλης αυτής της αναζητησης.

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΣΤΗΝ ΑΑ ΠΡΙΝ ΤΟ ΚΑΡΑΒΕΛ:

Η νίκη του ΠΑΣΟΚ σαν μαζικότερου φορέα της Αριστεράς στις εκλογές του '81, υπήρξε ο νεκρομάθητης όλων των κινήσεων που τουλάχιστον επί Δεξιάς έβρισκαν κάποιο έδαφος αντιπολιτευτικής πολιτικής. Το ΠΑΣΟΚ κατάφερε να παρουσιάσει στο μαζικότερο επίπεδο όλη εκείνη την ιδεολογία που ουσιαστικά είχαν και τα δυο ΚΚ αλλά και οι ομάδες της Εξωκοινοβουλευτικής ΑΑ. Έτσι η εκλογική του νίκη ήταν κάτι το αναμενόμενο, αφού πριμοδοτήθηκε απ' ολόκληρο το αριστερό φάσμα (ΚΚ εσωτερικού, μασίκου, ανένταχτους της Αριστεράς, κλπ).

Η ΑΑ δεν μπόρεσε να αντιπαραθέσει τίποτα ουσιαστικά διαφορετικό, και επιβεβαίωσε και τυπικά αυτή την αδυναμία της, απέναντι στην ιδεολογία και πραγματικότητα, ο μόνος δρόμος που της απομένει για να δείξει ότι υπάρχει και αυτή είναι η κεντρική πολιτική σκηνής.

Τι μπορούμε να πούμε ότι διαγράφεται φανερά από τέτοιες δηλώσεις και κινήσεις; Καθώς η ΑΑ μένει στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων από το '81 και μετά, λόγω της αδυναμίας της να προσαρμοστεί στην καινούργια καπιταλιστική πραγματικότητα, ο μόνος δρόμος που της απομένει για να δείξει ότι υπάρχει και αυτή είναι η κεντρική πολιτική σκηνής

Τι μπορούμε να πούμε ότι διαγράφεται φανερά από τέτοιες δηλώσεις και κινήσεις; Καθώς η ΑΑ μένει στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων από το '81 και μετά, λόγω της αδυναμίας της να προσαρμοστεί στην καινούργια καπιταλιστική πραγματικότητα, ο μόνος δρόμος που της απομένει για να δείξει ότι υπάρχει και αυτή είναι η κεντρική πολιτική σκηνής

Αδυνατώντας να διαχαθεί από την ιδιαίτερη της την ιστορία, αλλά και από τις εξελίξεις σε διεθνές επίπεδο, αδυνατώντας να κατανοήσει





την ανάγκη εξεύρεσης νέων τακτικών πάλης απέναντι στην σημερινή φύση της Εξουσίας, αδυνατώντας τελικά να καταλάβει το πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα και τι νέες δημιουργικές προσπάθειες πρέπει να γίνουν για το σπάσιμο της κυριαρχης ιδεολογίας και πρακτικής, η ΑΑ αναζητεί τον εαυτή της, αλλά και την κατοχύρωση των όπων πολιτικών της κατακτήσεων, μέσα από ένα εκλογικό ποσοστό.

Η χρεωκόπια της ΑΑ είναι οριστική, και αυτό φαίνεται και από την τελική αδυναμία να βρεθεί μια φόρμουλα κοινής καθόδου στις εκλογές. Ας δούμε και εδώ τι λένε οι υπεύθυνοι: Γιώργος Καραμπελίας: "Και εδώ εφανίζεται η ουσία της αποτυχίας μας. Δεν ξεπέραστηκαν οι "αμαρτίες" του παλιού αριστερισμού, δηλαδή: ο απόλυτος "εξωθεσμαϊσμός" ή η αποδοχή των εκλογών ως κύριας θεσμικής παρέμβασης, συνέχεια της παραδοσιακής αριστεράς. Το παρόδειγμα της χρήσης των εκλογών από τους "πράσινους" της Γερμανίας φίνεται σημαντικό. Η μεταφορά ενέπικαν κινήματος εξωθεσμικού, αλλά και κοινωνικά υπαρκτού, μέσα στους θεσμούς, στο ίδιο το Γερμανικό κοινοβούλιο είναι κάτι καινούργιο. Κάτι τέτοιο θα είχε νόημα σε αντίθεση με την μίζερη επανάληψη της αθροιστικής άποψης για τις εκλογές της παλιάς ΑΑ".

Νίκος Γιαννόπουλος: "Ετοι η πρωτοβουλία για τις ευρεκλογές προσπάθησε να συνδεθεί με δική την κινήση στη νέα αυτή φάση στους κοινωνικούς χώρους: Απέτυχε να δώσει απτά αποτελέσματα, αλλά ο διάλογος που προκάλεσε ήταν κέρδος".

Κώστας Διάκος: "Για να μην επαναλάβω τις αιτίες που ακούστηκαν προηγουμένως θα αναφερθώ σε μια ακόμα. Πρόκειται για την γνωστή ασθένεια του χώρου μας: την καπελιτιδιά".

Εδώ παί οι αντιφάσεις βγαίνουν όλες στην επιφάνεια. Κάποιοι μιλάνε για σύνδεση εξωθεσμικής και θεσμικής παρέμβασης, ενώ πρωθυΐν την δεύτερη και μάθισμαφορούν για την πρώτη. Κάποιοι όλοι εμμένουν στην κεντρική πολιτική εκλογική παρέμβαση, όχι στην πρωθυΐν την δεύτερη, και καλά, και η αιτία της αποτυχίας πρέπει να αναζητηθεί αλλού (που άραγε) αλλά όχι στους ίδιους. Αυτοί και αγώνες κάνουν, και ιδεολογικά ψάχνονται, και αντιπαρατίθενται στο ΠΑΣΟΚ και στην παραδοσιακή αριστερά, και πο συνειδητοποιημένοι είναι τώρα πια, και και... Η μεταφυσική σε όλο της το μεγαλείο: Για να φτάσει στο απόγειό της μετά τις εκλογές, όπου η Χριστοδουλοπούλου με τον τίτλο "Κι όμως κάπι υπάρχει..." γράφει στον Σχολιαστή(3):

"Πρόκειται για την πρώτη ίσως ένδειξη, ότι ύστερα από πολλά χρόνια καταγράφεται μια νέα πολιτική στάση, όχι πια σα διεργασία μέσα σε ένα περιθωριοποιημένο υπερπολιτικοποιημένο χώρο, αλλά σαν αναζητηση αγωνιστικής έκφρασης ενός πλατύτερου φάσματος παλιών και νέων αγωνιστών, με παλιές και - κυρίως - με νέες εμπειρίες. Και ον τη σάστη αυτή καταγράφηκε σ' αυτό το ποσοστό εκλογικά(4), κοινωνικά ο αριθμός αυτός είναι πολύ μεγαλύτερος κι αυτό έχει ίσως την μεγαλύτερη σημασία".

Η απλή ερώτηση που οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει στην Χριστοδουλοπούλου αλλά και σ' αυτούς που ποτεύουν τα ίδια, είναι: αφού τα πράγματα είναι αρκετά ευνοϊκά από τις εκλογές μέχρι και το Κάραβελ, γιατί τίποτα το ουσιαστικό δεν είδαμε να συμβαίνει στην Α.Α. έτσι ώστε να δικαιολογείται αυτή η αισιοδοξία; Αν εξαρέσουμε τα γραφεία που

άνοιξε η Ρήγη, ούτε στο πανεπιστήμιο οι φοιτητικές συσπειρώσεις προώθησαν μιά πολιτική αντιπαράθεσης απέναντι στο νόμο-πλαίσιο και την ολοένα αυξανόμενη τεχνοκρατική λειτουργία των πανεπιστημίων, ούτε οι εργατικές συσπειρώσεις έδειξαν να αυξάνουν την δύναμη τους στους εργάτες (παρά την πρωτοφανή δύναμη του χώρου αυτού με τις απεργίες, τις καταλήψεις εργοστασίων, το έντο της αστυνομίας), ούτε τέλος η Επιτροπή για το Στρατό φινέται να βγαίνει από το τέλμα της.

Αντίθετα μάλιστα, η Α.Α. αδυνάτησε πλήρως να αρθρώσει το λόγο της μπροστά στην πρωτοφανή καταστολή του χώρου των Εξαρχείων, τον χτυπήματος δηλαδή κάθε εστίας αντίστασης σήμερα απέναντι στην καπιταλιστική εξουσία. Ενώ οι συνθήκες σύγκρουσης με την Εξουσία συνεχώνται και είναι πλέον προφανές ότι έφτασε η ώρα για πράξεις και όχι μόνο λόγια, η Α.Α. σ' όλο της το φάσμα πρωτά τα τελευταία. Είτε μιλά για νέα κοινωνικά κινήματα (όπως π.χ. η Ρήγη είτε μένει προσκολμένη στην παραδοσιακή αριστερή φρασεολογία με κάποιους εκαυγχρονισμούς (πγ. Κ.Ο Μαχητής)), το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: Αποκοπή από την πραγματικότητα, τέλμα, συζητήσεις επί συζητήσεων για την κρίση της αριστεράς, την ανάγκη διαφοροποίησης, την ανταλλαγή απόψεων, τους ανένταχτους και πως θα τους εντάξουμε(5) κλπ κλπ.

Το Κάραβελ θα γίνει μετά τις ευρωεκλογές το νέο ερέθιμα για το ξύπνημα από το λήθαργο. Τώρα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά, αφού η ΑΑ περνάει και σε μια νέα φάση: "Όχι μόνο διεκδικεί πράγματα που δεν έκανε για το δικό της Θέρετας και προβολή, αλλά παράλληλα συκοφαντεί και διαστρεβλώνει, παίζοντας και το παιχνίδι που από τη φύση της τελικά καλείται να πάιζει σε ανάλογες στιγμές όπως είδαμε και συνοπτικά στην εισαγωγή, Όμως πιο αναλυτικά θα "μιλήσουμε παρακάτω.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '84 ΚΑΙ Η Α.Α.:

Η επίσκεψη του φασίστα Λεπέν στην Αθήνα καθώς και η συνάντηση της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς (sic) αποτέλεσε για την Α.Α. την πρόκληση να δοκιμάσει τις δυνάμεις της, ειδικά μετά την αποτυχία της να παίξει κάποιο ρόλο στην εθνική πια γιορτή του Πολυτεχνείου. Ειδικώτερα για την Ρήγη που αποτελεί σίγουρα αυτή τη στιγμή το προπύργιο της ο Λεπέν ήταν η ιδανική μέρος της θεωρίας της: την αντίθεση της στον ρατσισμό όπως και τον επαναστατικό ρόλο που έχουν αναλάβει να πάιξουν σήμερα περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα όπως οι μετανάστες, οι ανέργοι κλπ. Από την άλλη ήταν μια καλή ευκαιρία να δειξεις και τον ηγεμονικό της ρόλο απέναντι στις άλλες ομάδες της ΑΑ (ΚΚΕ-μ. Κ.Ο Μαχητής κλπ). Έτσι με δική της πρωτοβουλία φτιάχνεται και η επιτροπή ενάντια στην επίσκεψη του Λεπέν, που πίσω της θέλοντας ή μη συστειρώνεται ολόκληρος ο χώρος της ΑΑ.

Η Ρήγη παίζει ένα διπλό παιχνίδι στην συνέχεια απέναντι στους αναρχικούς: Από τη μιά δηλώνει ότι δεν τους θέλει μαζί της σε μιά κοινή διαδήλωση ενάντια στο Λεπέν (γιατί οι αναρχικοί είναι ανεξέλεγκτοι, σπάνε ότι βρούν και τα γνωστά που χρόνια χρησιμοποιούν όλες οι πλευρές της Αριστεράς), από την άλλη ζέρει ότι τους χρειάζεται αφού τα δικά της μέλη (αλλά και των υπόλοιπων γκρουπουλων) είναι πολύ λίγα για μιά πιθανή αντιπαράθεση είτε με τους μπάτσους και ακόμη περισσότερο με τους φασίστες. Παράλληλα αποφασίζει να κατέβει στην διαδήλωση έτοιμη για σύγκρουση

κατηγορούν την αστυνομία που δεν κτύπησε ανοικτά τους διαδηλωτές. Η επιτροπή για τον Λεπέν βγάζει ανακοίνωση που αναλαμβάνει όλη την πολιτική ευθύνη για τα γεγονότα της Νομικής. Η ΑΑ απογυμνώνεται. Αυτοί που πρώτοι έσπευσαν να φύγουν (πλην Ρήγης που και αυτή όμως με τα λιγοστά μέλη της ελάχιστα έκανε) μόλις είδαν ότι τα πράγματα δυσκολεύουν, αναλαμβάνουν από πάνω και την ευθύνη. Δηλαδή οι αναρχικοί ούτε που υπήρχαν, ούτε που έριξαν μολτώφ, ούτε που συγκρούστηκαν με τους μπάτσους, τίποτα!(6).

Το βράδυ γίνονται οι ουλήψεις. Τυχαία όραγε την επομένη οι αστικές εφημερίδες προβάλλουν τον Καραμπελία σαν τον "αρχηγό"; Μήπως το κράτος ξέρει πολύ καλά ότι προβάλλοντας και αυτό τους αριστεριστές σαν κύριους υπεύθυνους, απομονώνει τους αναρχικούς που δύσκολα μπορεί να τους ελέγξει, ενώ αντίθετα την ΑΑ την έχει του χειρού του; (Δες πως πάστηκε ο Καραμπελίας και οι υπόλοιποι της Ρήγης χωρίς κάν να αντισταθούν σποιχειωδώς' με ψηλά τα χέρια!!!).

Την άλλη μέρα, η ΑΑ, παρότι είναι με την πλάτη στον τοίχο, συνεχίζει να πάιζει το ρόλο του κύριου υπεύθυνου (αλλά και του κύριου κατηγορούμενου, παρότι οι αναρχικοί κατηγορούμενοι είναι σαφώς περισσότεροι από τους αριστεριστές), και μάλιστα κάνουν και πορεία οι γελοίοι των Φοιτητικών Συσπειρώσεων, που τουλάχιστον από τα ηγετικά τους κεφάλια, ανάθεμα αν ήταν κανένα στο Κάραβελ!

Το ΠΑΣΟΚ τελικά αφήνει ελεύθερους τους φυλακισμένους, και την Τρίτη 11 Δεκεμβρίου γίνεται η μεγαλύτερη πορεία του "χώρου" μετά το 1980. Οι παλιοί αριστεριστές θυγατρίζονται από τα μπαρ και κατεβαίνουν στην πορεία. Εμφανίζονται οι οικολόγοι, που με επιδέσμους και ταρότα δείχνουν πώς η εξουσία φιμώνει. Οι Φοιτητικές Συσπειρώσεις σύσσωμες, καλούν μάλιστα τον κόσμο να μπει κάτω από τα πανώ τους. Η επιτροπή για τον Λεπέν προστάτεψε την προστάτη της ΑΑ.

Πώσιστε μεμείς. Που ξέρει πια ο ένας τον άλλον και χαιρετιστείστε εγκάρδια. Εμείς ήμασταν και στο Κάραβελ, και γι' αυτό είναι σαν να συναντιούνται οι φίλοι να πάνε μία βόλτα. Τα πρόσωπα γνωστά συντροφικά, πρόσωπα που τα ένωσε ο αγύνας. Το μόνο που σκεφτόμαστε είναι στις ανάθετες σημειώσεις που είχαν την ψυχή που είχαν οι αναρχικο

# ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑ

## ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το Σάββατο 8 του Δεκέμβρη, και ενώ ζούμε όλοι μας το κλίμα φασιστικοποίησης του κράτους προκειμένου να αντιμετωπίσει τους αρνητές του, 12 πολιτικά περιοδικά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης βγάζουν κοινή ανακοίνωση για τις εξελίξεις αυτές. Εξινάμε να διαβάξουμε την ανακοίνωση και να πιστοποιήσουμε πρώτα-πρώτα: "Βεβαίως διαφωνούμε με την πολιτική ορισμένων ομάδων και οργανώσεων με την οποία προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τις φασιστικές προκλήσεις και την κυβερνητική ανοχή. Θεωρούμε ότι μια τέτοια πολιτική όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει τα ζητήματα αυτά αλλά απορροσανατολίζει και γενικότερα το κίνημα σχετικά με μια διέξοδη πολιτική στάση".

**ΕΡΩΤΗΣΗ 1η:** Αγαπητοί κύριοι πρώτα απ' όλα με ποια πολιτική διαφωνείτε; Η κυριαρχη πρακτική που ακολουθήθηκε στο Κάραβελ ήταν των αναρχικών που τόκαψαν και εν συνεχεία συγκρούστηκαν με τους μπάτσους (βοηθούμενοι εδώ και από την ΡΗΞΗ). Η άλλη πρακτική (παρόντα και αυτή στο Κάραβελ) ήταν της κοπάνας, και την ακολούθησαν οι υπόλοιποι αριστεριστές. Με ποιά λοιπόν από τις δυο διαφωνείτε, κι αν διαφωνείτε και με τις δυο, τι προτείνετε εσείς σαν την καταλληλότερη πολιτική αντιμετώπισης των φασιστών και της κυβερνητικής ανοχής; Αν βέβαια κρίνουμε από την παντελή απουσία σας απ' τα γεγονότα, καταλαβαίνουμε: Την πολιτική των μπάτ, του καμπτικού, της εκδοτίτιδας, της υψηλής "κουλτούρας", της κατανάλωσης σε όλες τις τις σύγχρονες μορφές.

**ΕΡΩΤΗΣΗ 2η:** Για ποιό κίνημα μιλάτε αγαπητοί "σύντροφοι"; Μήπως το κίνημα που ανήκετε εσείς; Δηλαδή το κίνημα των περιοδικών (!), που για πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού εμφανίζεται στην κοινωνία μας, και μάλιστα απειλεί να την ανατρέψει; Αν ναι, ας πάμε εμείς στην άκρη, γιατί βέβαια λίγοι φτωχομαλάκες που αντιδρούν έμπρακτα στο φασισμό (πετώντας βέβαια μιλότωφ και πάζοντας ξύλο με τους μπάτσους

που τους φυλάνε, αν είναι δυνατόν!) τι μπορούν να κάνουν. Όλα τα έχουν αναλάβει τα περιοδικά με τα εκλεκτά επιτελεία τους. Σιγή. Μόνο ο επιθανάτιος ρόγχος του καπιταλισμού ακούγεται. Όμως, μήπως εννοείτε το κίνημα που διεκδικεί και συγκρούεται στο πεζοδρόμιο (κάποτε πολλοί από σας φώναζαν: οι αγώνες κατακτιούνται στο πεζοδρόμιο) που υπερασπίζεται τη ζωή και την ελευθερία; Μα δεν είστε μέσα κύριοι. Οι αστοί ποτέ δεν υπήρξαν ενεργά μέλη τέτοιων κινημάτων. Μόνο σαν ρουφιάνοι ή σαν προβοκάτορες.

**ΕΡΩΤΗΣΗ 3η:** Ποιά είναι η διέξοδη πολιτική στάσης; Μήπως να καταγγέλουμε τους φασιστές και το ΠΑΣΟΚ μέσα από τα περιοδικά μας; Μα γιατί κύριοι; Τι σας έκανε ο φασισμός και η πολιτική του ΠΑΣΟΚ; Σας κτύπησε, σας φυλάκισε, σας καταδίωξε; Δεν νομίζουμε. Τότε γιατί αναζητείτε κάποια πολιτική στάσης; (που βέβαια εσείς την έχετε κιόλας). Και μάλιστα τη θέλετε και διέξοδη. Δηλαδή η στάση της κοινωνικής σύγκρουσης με τα αφεντικά, το κράτος, τους μπάτσους, τους φασιστές είναι αδιέξοδη; Μα για σας και βέβαια είναι αδιέξοδη. Γιατί στη συνολικότερη επίθεση μας ενάντια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας περιλαμβάνεστε και σεις κύριοι. Και σεις ρουφιάνοι και μπάτσους είσαστε, άλλης μορφής βέβαια, αλλά του ίδιου περιεχομένου και χρησιμότητας. Και μην μας πείτε ότι όποιοι δεν είναι δικοί μας, τους λέμε εχθρούς μας και τους βρίζουμε. Μόνοι σας και με την γενικότερη πολιτική σας παρουσία αλλά και με την λειτουργία των εντύπων σας τοποθετείσθε. Εμείς απλά σας αναγνωρίζουμε.

Λίγο αργότερα διαβάζουμε και πάλι στην ίδια ανακοίνωση: "...γιατί αποτελεί η ίδια μια πολιτική εντεινόμενου αυταρχισμού απέναντι στο κίνημα απειλώντας ήδη στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα". Θα σας ρωτήσουμε καταρχήν και κάπι ακόμη για το κίνημα (πέραν των προηγουμένων): Τι σχέση έχει το κίνημα όπως εκδηλώθηκε στο Κάραβελ με τα

στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα; Ποιά είναι αυτά που φοβάται το κίνημα μήπως τα χάσει; Μήπως το ξύλο στους απεργούς εργάτες, μήπως τα πογκρόμι της αστυνομίας και οι αυθαίρετες συλλήψεις, μήπως οι αυτοκτονίες των στρατιωτών, μήπως τελικά όλα αυτά που ζήσαμε από το Κάραβελ και μετά; Εσείς να βγείτε και να τα υποστηρίξετε. Γιατί όταν δεν θα υπάρχουν (και δεν θα υπάρχουν, να είστε σίγουροι, στη δική μας ΕΛΕΥΘΕΡΗ κοινωνία) δεν θα υπάρχετε ούτε και σεις. ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ.

Αλλά λέτε και διάφορα ψέματα κιόλας. Να γιατί: Γράφετε "...η παραπομπή σε δίκη 130 μελών αριστερών οργανώσεων...". Μα καλά, δεν ντρέπεστε; Επώνυμα πέστε μας πόσοι από τους 130 είναι μέλη αριστερών οργανώσεων. Αλλά βέβαια και αυτή η πρόταση μπάνει στη γενικότερη πρακτική σας που είναι η ιδιοποίηση πραγμάτων που δεν κάνατε, μια προσπάθεια να σας αποδοθούν ρόλοι που δεν πήρατε, που ποτέ δεν πάξατε. Οι αναρχικοί για σας δεν υπήρχαν ούτε στο Κάραβελ ούτε ανέμεσα στους συλληφθέντες της άλλης μέρας. Ε βέβαια, αφού δεν ανήκουν στο κίνημά σας. Και άλλωστε πόσοι είναι, ελάχιστοι. Ενώ εσείς....

Τελειώνοντας καλείτε όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις να αναλάβουν τις απαράτητες πρωτοβουλίες.

**ΕΡΩΤΗΣΗ 1η:** Ποιές είναι αυτές οι δημοκρατικές δυνάμεις; Αν κρίνουμε από τα περιοδικά που υπογράφουν την ανακοίνωση πρέπει να είναι το Εσωτερικό, οι οικόπολογοι, οι αριστερές φράξεις του ΠΑΣΟΚ, τα υπολείματα της Β' Πανελλαδικής.

Όμως κύριοι, δημοκρατικές δυνάμεις είναι και το ΠΑΣΟΚ που κυβερνά (πόσοι από σας άλλωστε "κριτικά" το σηρίζουν) είναι και το ΚΚΕ (που βέβαια διαφοροποιείστε, αλλά μόνο στα λόγια. Γιατί στα έργα...). Είναι και το ΚΟΔΗΣΟ είναι και η ΕΔΑ. Τι προτείνετε λοιπόν; Μήπως συ-

σπέρωση των δημοκρατικών δυνάμεων για την νομιμοποίηση της βίας απέναντι στους αναρχικούς; Γιατί όπως γράψαμε και προηγούμενα εσάς (και τις υπόλοιπες δημοκρατικές δυνάμεις...κάτι μου θυμίζει αυτό) ποιός σας πείραξε;

**ΕΡΩΤΗΣΗ 2η:** Ποιές είναι οι απαράτητες πρωτοβουλίες; Μήπως να ψηφίσουμε ΚΚΕ εσωτερικού στις επόμενες εκλογές; Ή μπας και ετοιμάζεται κανένα νέο σχήμα, ικανό να παρέμβει στις κοινωνικές εξελίξεις (ενδιαφέρον θα είχε ένα κόμμα που θα περιελάμβανε στελέχη του υφυπουργείου νέας γενιάς που αρθρογραφούν στο ANTI, στελέχη του Εσωτερικού που δουλεύουν στην ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ, πανελλαδικάριοι Αλτούσεριανοί των ΘΕΣΕΩΝ και της ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ αριστερούς μη δογματικούς των ANTI-ΘΕΣΕΩΝ, σοσιαλιστές μαρξιστές του ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ κλπ); Προσέχτε δεν σας συμφέρει: Μπορεί τότε να καταλάβουν οι αναγνώστες σας ότι τελικά σε όλα συμφωνείτε, και ο κύριος σκολός σας είναι ένας: Ο εξωραϊσμός του καπιταλιστικού συστήματος και η κατοχύρωση του ρόλου σας. Αλλά μήπως προτείνετε να κάνουμε καμμά πορεία με τους τίτλους των περιοδικών σας ψηλά - ψηλά και να φωνάζουμε όλοι μαζί ενάντια στον Λεπέν και την καταστολή; Και τι έγινε; Μήπως οι μπάτσους θα πάφουν να χτυπάνε όσους αντιστέκονται στην Εξουσία;

5

Κύριοι είστε θλιβεροί, αλλά καὶ επικινδυνοί. Βέβαια όσο οι κοινωνικές συγκρούσεις οξύνονται, όσο το προλεταράτο βράζει υπόγεια από την αυξανόμενη καταπίεση και αθλιότητα και ετοιμάζεται να επιτεθεί, ο κίνδυνος σας μειώνεται. Όμως μέχρι να εξαλειφθεί εντελώς εμάς θα μας βρίσκετε μπροστά σας, έτοιμους πάντα να σας καταγγείλουμε. Όσο μπορείτε τώρα βρίστε, αλλοιώστε, λασπολογήστε: ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Κολλεκτίβα APENA

## αναρχοκαπιταλισμός: η δεξιά μας απόκλιση!



Κυκλοφόρησε πρόσφατα το βιβλίο του Αντρί Λεπάζ "Άυριο, ο καπιταλισμός" σε μετάφραση του βουλευτή της Ν.Δ. Ανδρέα Ανδριανόπουλου. Θα μας πείτε τώρα τι δουλειά έχουμε εμείς και αναφέρομεστε σε τέτοια βιβλία υμητών του καπιταλισμού, της ελεύθερης επιχείρησης, της δύο γίνεται μικρότερης παρέμβασης του κράτους; Διαβάστε τα παρακάτω και θα καταλάβετε.

"Στα πλαίσια της ιδέας για την κυριαρχη θέση του καπιταλισμού, ο ίδιος ο καταναλωτής νάχει το δικαίωμα να διαλέξει την κοινωνία που θέλει. "Είμαι ΑΝΑΡΧΟ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ" λέει ο Γάλος οικονομολόγος: "δηλαδή οπαδός μιας κοινωνίας μέσα στην οποία ο καθένας θα είχε το δικαίωμα να είναι καπιταλιστής, σοσιαλιστής, ή κομμουνιστής". Γιά να πραγματοποιηθεί όμως κάτι τέτοιο, γράφει ο Λεπάζ, πρέπει να εκλεγθούν οι μεταναστική πόλεμης του Καπιταλισμού που επιβάλλονται από το κράτος, το οποίο σε τελευταία ανάλυση, δίνει την δυνατότητα στους λίγους να επιβάλλουν ένα τρόπο ζωής στους πολλούς"(1)

Αναρχικός λοιπόν και ο Λεπάζ (έστω και σαν καπιταλιστής) και μεις τον βρίζουμε φασίστα, δρύγαν των αφεντικών και τόσα άλλα. Αναρχικοί οι "νέοι οικονομολόγοι" που εμείς νοικίζαμε ότι φτάνεις και αυτοί

# Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ

Πέρα απ' την ορατή καταστολή (ισυλλήψεις, ξυλοδαρμοί, φυλακές) που είναι άμεσα αντιληπτή απ' την "κοινή γνώμη" καθημερινά δεχόμαστε μια άλλου είδους καταστολή που είναι πιο αποτελεσματική και λιγότερο αντιληπτή. Είναι η κατοστολή των επιθυμιών μας σε καθημερινή βάση, απ' τους γονείς μας, τους δασκάλους, τα αφεντικά κ.ά. Ανθρώπους δηλ. που είτε είναι αλλοτριωμένοι από το σύστημα και τις κατεστημένες αξίες του, είτε είναι μέρος του συστήματος.

Τα κάθε είδους "απαγορεύεται" που ορθώνονται μπροστά μας απ' τη παιδική μας ηλικία δημιουργούν μια σειρά σκέψεων, ταμπού, προκαταλήψεων, προτύπων, και τέλος μια συμπεριφορά που είναι ανασταλτική στις προσπάθειές μας για ανατροπή του κοινωνικού συστήματος, στο οποίο επιβιώνουμε.

Το πρώτο στάδιο της "καταστολής" έχει ήδη επιτευχθεί, χωρίς κάν να είναι ορατό από εμάς τους ιδιους που το δεχόμαστε, και με αποτέλεσμα την υποστήριξη μιας λογικής που είναι απαραίτητη για τη διαιώνιση και την ύπαρξη του καθεστώτος εκμετάλλευσης και κατάπτεσης. Για αυτούς που θα εξεγερθούν και θα γίνουν επικίνδυνοι υπάρχουν τα πατροπαράδοτα μέσα καταστολής (στρατός, αστυνομία), που είναι αποτελεσματικά αλλά και επικίνδυνα εξαιτίας των δυσμενών εντυπώσεων που δημιουργούν.

„Εχθροί μας... οι αναρχικοί!“

# **6 ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ Σ**

Η ενσωμάτωση ήταν και είγαν απ' τους πιο αποτελεσματικούς και ξέπινους τρόπους, έτσι ώστε να το "βουλάνουν" όλοι εκείνοι που θα μπορούσαν να αντιδράσουν. Στην Ελλάδα το υφυπουργείο νέας γενιάς και αθλητισμού αποτελεί πρότυπο ενσωμάτωσης. Η επάνδρωση τους υφυπουργείου με ανθρώπους που κάποτε δήλωναν και δυστυχώς ακόμα δηλώνουν "αριστεριστές" ή "αναρχικοί" δεν έγινε απ' το ΠΑΣΟΚ στα πλαίσια του "τρίτου δρόμου για τον οσσιαλισμό"!!! Τι καλύτερο για τα αφεντικά απ' το να έχουν στην υπηρεσία τους "παλιούς αγωνιστές" ενσωματωμένους, δηλαδή ακίνδυνους και παράλληλα ειδικούς στην ενσωμάτωση άλλων.

Για όλους εμάς τους φτωχομαλάκες που δεν έχουμε πέσει στα δίχτυα τους, εμάς που τρώμε σφράλιάρες πάσης φύσεως καθημερινά τους ανώνυμους και όχι επώνυμους ειδικούς μιας επανάστασης που βρίσκεται μέσα σε περιοδικά και υφιστούργεια θάρθει σύντομα η ώρα που τέτοια καθίκια δεν θα κυκλοφοράνε στους δρόμους και δεν θα μιλάνε για μας (πχ ο Λαλιώτης έγινε ειδικός του αναρχισμού). Να το Ξέρουν καλά αυτοί οι κύριοι που καλόμαθαν στη Θαλπωρή της ψευτοκουλτούρας τους και στις ζεστές αγκάλες του υφιστούργειου "νέας γενιάς".

“νέας γενιάς”.  
Απέναντι στις κινήσεις που αρθρώνουν  
ένα διαφορετικό λόγο και πρακτική και όπου  
δεν έβαλε το χέρι του το μηφυουργείο υπάρ-  
χει η διακριτική καταστολή των σωμάτων ασ-  
φαλείας και των σωματοφυλάκων τοις καθε-  
στώτως (βλ. καθηγητές, κόμματα κ.ά.). Η προ-  
σπάθεια για δημιουργία τέτοιων κινήσεων α-  
ντιμετωπίζει τη λυσσαλέα αντίδραση δύλων αυ-  
τών που απειλούνται.

Θα αναφερθώ στη δράση και παρέμβαση στο Γαλάτσι μιας κίνησης που υπάρχει απ' τον Οκτώβρη της 1983. Η δημιουργία μιας ομάδας μαθητών στο 1ο Λύκειο Γαλατσίου που κατέφερε μέσα σε ελάχιστο χρόνο να δημιουργήσει καταστάσεις που ήταν πέρα από τις δυνάμεις της έφερε πανικό σε καθηγητές και στην ΚΝΕ. Κι αυτό γιατί μέσα από την προπαγάνδα της (ταμπλώ, αφίσες, συνθήματα, προκυρήξεις) η

ομάδα κατόρθωσε να κάνει τους μαθητές να ενδιαφέρθουν και να αντιδρούν παράλληλα προκαλώντας απορία στους λογή-λογής υπηρέτες της κρατιστικής ιδεολογίας, που η δικιά τους "προπαγάνδα" έφερνε ακριβώς τ' αντίθετα αποτελέσματα. Η άμεση αντίδρασή τους είναι η γνωστή από χρόνια, κινδυνολογία και συκοφαντία δηλ. χαριέδες, παιζετε το παιχνίδι της ασφάλειας κ.ά. Ορισμένοι καθηγητές αφιέρωναν ώρες σπ' τα μαθήματά τους για να βγάλουν κυρήγματα του στυλ: ή εμείς ή οι αναρχικοί.!!!!) Όταν η ομάδα έβγαλε 4 μέλη της στο 15μελές οι Κνίτες συσπειρώθηκαν με αδιάφορους και δεξιούς για να μη βγει μέλος της ομάδας στο τριμελές προεδρείο μιας και ήταν δεύτερος σε σειρά ψήφων προτιμήσεως σ' ολόκληρο το σχολείο.

Στο Πολυτεχνείο, όταν η ομάδα έφτιαξε



φάσεις να παίρνονται από τις τάξεις αδρανού ποιώντας έτσι το 15μελές. Χαρακτηριστικά του πανικού ορισμένων είναι ότι ο πρόεδρος του 15μελούς όποτε πηγαίνει στο γραφείο του Λυκειάρχη για θέματα του σχολείου απειλείται με αποβολή.

Για τα γεγονότα των Εξαρχείων η ομάδα έκανε αφισοκόλληση στο Γαλάται (τις μισές απ' τις αφίσες τις έσκισαν μπάτσοι) και έβγαλε ταμπλώ σε κεντρικό σημείο το οποίο παρακολουθούσαν ασφαλίτες. Εκείνη την εποχή τα μέρη που σύχναζε η ομάδα γέμιζαν κατά λάθος - πάντα - από ασφαλίτες. Τα απειλητικά τηλεφωνήματα πλήθυναν, στάλθηκε απειλητικό σημείωμα σε μέλος της ομάδας και "θεάθηκαν" περιέργοι τύποι από πίσω μας. Ένας ασφαλίτης είπε στον πατέρα μιας κοπέλλας ότι είμαστε ναρκομανείς, "θα τους συλλάβουμε"

# ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ: μια ακόμα πρωτοτυπία του Σχολιαστή

Στον "Σχολιαστή" τεύχος 22 Γενάρης 1985, δημοσιεύεται και ένα ημερολόγιο του καινούργιου χρόνου, με σκίτσα του περιβότου πα Αρκά, δημιουργού του λιγούρη Κόκκορα, της αρκούδας-καλλιτέχνη, κλπ κλπ. Βλέπουμε εδώ λοιπόν τον καινούργιο χρόνο όχι μόνο να μην ανταποδίδει τον χαιρετισμό στο καλωσυνάτο ανθρωπάκι που τον υποδέχεται, αλλά να τον αρχίζει στις μπουνιές, στις κλωτσιές, και πάει λέγοντας. Μάλιστα εκεί, κατά τον μήνα Σεπτέμβριο τον γαμάει κιόλας, και μετά αφού τον φτύσει αποχωρεί. Το ανθρωπάκι γαμημένο, φτυσμένο και ξυλοφορτωμένο λέει με ανακούφιση: Πάντως ήταν σαφώς καλύτερο από το '84!

Στο ίδιο τεύχος στην αλληλογραφία, το περιοδικό δημοσιεύει ένα αρκετά εκτενές γράμμα του ΑΚΟΕ για κάποιο άθλιο πράγματι δημοσίευμα του "Βήματος" όπου λίγο ως πολύ θεωρεί τους ομοφυλόφιλους είδος που πρέπει να εξαφανιστεί, άσχετα αν με κάποιες "πουστιές" τουλάχιστον στην Αμερική κατορθώνουν όχι μόνο να επιβιώνουν αλλά και να εκλέγουν ομοφυλόφιλους δημάρχους, βουλευτές κλπ.

Ρωτάμε τώρα εμείς πρώτα τον αγαπητό εκδότη του περιοδικού Γ. Πιτουρόπουλο (που το μωρό της Λερναίας 'Υδρας το περιψένουμε ακόμη με ανυπομονήσια να γεννήθει) και μετά τον εκλεκτό δημιουργό Αρκά:

Που τελικά κύριοι, διαφέρετε εσείς από το "Βήμα" και τα καθίκια που γράφουν ότι για τους πούστηδες και τις λεσβίες ένας Χίτλερ λείπει για να γλυτώσουμε από δαύτους; Μήπως επειδή δημοσιεύετε τα γράμματα του ΑΚΟΕ ή διαφημίζετε το περιοδικό τους, ή μήπως γιατί γράφετε κάποια περισπούδαστα άρθρα /ια την ελευθερία του έρωτα και της επιθυμίας; Και τότε τι νόημα έχει το κακόγουστο (μόνο;) σκίτσο ενός "δημοιουργού" της πεντάρας που υποβιβάζει αυτή την ερωτική επιθυμία σε χιούμορ κακής(;) ποιδιτητας:

με στα χιονόμορφα καλύκια, ποιητήσας;  
Τόσα χρόνια διαβάζετε και ξανα-  
διαβάζετε τον Αλτουσέρ, δεν κατα-  
λαβαίνετε ακόμη τι σημαίνει κυρίαρχη  
αστική ιδεολογία; Τουλάχιστον πα-  
λιότερα (Αγώνας για την κομμου-  
νιστική ανανέωση) αλλά και τώρα  
κάπου- κάπου (Θέσεις) φαίνεται να  
διατηρείστε εντός γραμμής. Γιατί τα  
χαλάτε στο περιοδικό με την ευρύτε-  
ρη κυκλοφορία;

Αὐτὸς ἔιναι πόνος μὲν προτερανή  
συνδίκην, διέ το ποιεῖται  
μετανάστες να γίνονται  
απέργητοι το πατριόνον  
αἴσι την αποτοπείαν  
πατριωνούντων πατριώναν  
πτυχοί διεγείρεται αἵρι  
εἰδούσας εσφαλμόν τομήν  
το που τονίζει την ταύτην  
καις απρηγός σάβους καμίων  
την πάντα σου την ταύτην  
κουραυρόπτησον

και διάφορες τέτοιες μαλακίες

Στις 17 Νοέμβρη το 1ο Λύκειο κατέβηκαν χωρίς στεφάνι στο Πολυτεχνείο και με πανώ που έγραψε: ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΙ ΝΕ ΓΙΩΡΤΗ, ΗΤΑΝΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΤΑΣΙΚΗ. Και φυσικά αυτά ήταν ψηφιομένα απ' την πλειοψηφία των τάξεων.

Τον ίδιο καιρό βγήκε μια εφημερίδούλα το "ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ" που πουλήθηκε σε 800 αντίτυπα κυρίως στον κόσμο του Γαλατσίου.

Μετά τα γεγονότα του Κάραβελ, άρχισαν πάλι τα απειλητικά τηλεφωνήματα και μπάτσο πήγαν σε 2 σπίτια στο Γαλάται για να ενημερώσουν τους γονείς για τους κακούς αναρχικούς με τους οποίους έχουν μπλέξει τα παιδιά τους. Χαρακτηριστικό είναι ότι έλεγαν: ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ ΠΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ. ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ. Έγινε και 5 μέρες συνεχώς αφισοσκόληση και το φίλτατο ΚΚΕ κόλλαγε συνεχώς πάνω στις δικές μας αφίσες αφήνοντας στους ίδιους τοίχους αφίσες της Ν.Δ.

Αυτή τη στιγμή η ομάδα περνάει τη χειρότερη κρίση της λόγω των εσωτερικών της αδυναμιών. Στον ένα-ενάμισυ χρόνο που έδρασε, έδρασε πιοτεύω καταλυτικά και για τα άτομα που συμμετείχαν αλλά και για τους ανθρώπους που ήρθαν σε κάποια επαφή μαζί της παρόλες τις φοβερές δυσκολίες που αντιμετώπισε λόγω οικονομικών αδυναμιών, έλλειψης χώρου, έλλειψης τεχνικών μέσων, τρομοκρατία. Επίσης η ομάδα έδρασε πρωτοποριακά, χρησιμοποιώντας απλό λόγο για αυτά που ήθελε να εκφράσει, σκίτσα κλπ. και κατάφερε κάπου που να σπάσει το γκέτο στο οποίο έχουν κλειστεί ανάλογες κινήσεις. Πιστεύω και το έχουμε αποδείξει, ότι μπορεί να γίνει καλή παρέμβαση σε συνοικιακό επίπεδο και με αρκετά καλά αποτελέσματα.

ένα κοκκινόμαυρο πανώ μέσα στο σχόλειο που έγραφε "ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΕΚΡΟΦΙΛΙΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ", οι καθηγητές έκαναν συμβούλιο, όπου διάφοροι ηλίθιοι μίλαγαν για την αναρχία που έχει επικρατήσει στο σχολείο και για την κατάρρευση του θεσμού του 15μελούς (αυτό το είπε ένας κομμουνιστής καθηγητής). Με εθνική σύμπνοια και ομοψυχία τα συμβούλια των καθηγητών έδωσε τρεις τριήμερες αποβολές σε τρία μέλη της ομάδας που είχαν το θάρρος να παραδεχτούν ότι έφτιαξαν το πανώ (αυτοί είχαν κληθεί στο συμβούλιο) και με αιτία ότι λέρωσαν το σχολείο με τα πανω(;) . Είναι αλήθεια ότι είχαμε αφήσει μια κοκκινόμαυρη στάμπα στο πάτωμα, άσχετα βέβαια αν αυτό ήταν η αφορμή για την τρομοκρατία. Παράλληλα τρία άλλα παιδιά είχαν φύγει απ' τα σπίτια τους για λόγους που είχαν σχέση με την ομάδα τις ίδιες ακριβώς μέρες. "Οοσ για τη "συμπαράσταση" δύλων αυτών που είναι υπέρ της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών στα σχολεία (ΚΝΕ κλπ) δεν έκαναν τίποτα.

"Όπως ήταν φυσικό μετά απ'" όλα αυτά η ομάδα δεν μπορούσε να συνεχίσει να εμφανίζεται στο σχολείο. Με την σύνδεση όμως με άλλα άτομα εκτός σχολέων είχε φτιαχτεί κι ένα άλλο σχήμα η ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ που έφτιαξε 2 στέκια σε διάστημα 4 μηνών περίπου. Το πρώτο ήταν κάτω απ' τα γραφεία της Ν.Δ. στο Γαλάται. Μόλις κατάλαβαν τι είμαστε μας έδιωξαν. Σε μερικούς από την ομάδα είχαν ήδη αρχίσει τα τηλεφωνήματα δήθεν αγανακτισμένων πολιτών με απειλές και βούαισες.

Στις ευρωεκλογές η ομάδα τοποθέτησε σε κολώνα ένα μεγάλο κοκκινόμαυρο πανώ που έγραψε: Η ΕΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΩΝ.

Φέτος η ομάδα στο σχολείο ξαναλειτούργησε και κατάφερε να βγάλει 8 άτομα στο 15<sup>ο</sup> μελές να πάρει το Ζυρέλς και κατόπιν να σπάσει την πρώτη προσπάθεια.

Ένα μέλος της ΟΜΑΔΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

# Η ΑΡΕΝΑ ΤΩΡΑ και στα Κεντρικά Περιπτερά

ZHTHΣTE THN!

# ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Δεν περιμέναμε καλύτερη μεταχείριση ης αλήθειας, από αυτήν που της επιφύλαξαν οι διάφορες αριστερίστικες ομάδες, σχετικά με τα γεγονότα που ακολούθησαν τον εμπρησμό. Μία από αυτές ήμας, έφτασε απροκάλυπτα στα Γκαιμελικά όρια. Πρόκειται για την ομάδα "Ρήξη" και την προκύρηση της Ο. ΛΕΠΕΝ-ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Οι άθλιοι εμπνευστές της, μέσα σε λίγες αρδες, προσπαθούν να πλαστογραφήσουν τα σχετικά με τη πορεία ιστορία της παράδοσης των εγκλείστων στα γραφεία της Θεμιστοκλέους και καταφέγγουν στην αρχή συκοφαντία για ένα και μόνο λόγο: για να αποποιηθούν την αισχρή συμπεριφορά τους στους πολιορκημένους από τα ΜΑΤ συντρόφους.

Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να αποκαταστήσουμε την αλήθεια.

Είμαστε διατεθειμένοι να παραδώσουμε τους συκοφάντες στην οργή των συντρόφων.

1. Καταφύγαμε στο κτίριο της Θεμιστοκλέους ύστερα από την απαγόρευση της συγκέντρωσης ήταν από τα ανακριτικά γραφεία και μετά από πρόσαση ανθρώπων της "Ρήξης". Δεν υπήρχε άλλος εύκαιρος χώρος για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους της Τρίτης και για αυτό δεχθήκαμε της πρόταση.

ΤΑ ΜΕΑ επιτέθηκαν στον κόσμο την ώρα που έμπαινε στα γραφεία του περιοδικού. Κάποιοι σύντροφοι προσπάθησαν χωρίς επιτυχία να απωθήσουν τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που είχαν κυκλώσει την περιοχή. Έτσι άρχισε η πολιορκία.

2. Οι αναρχικοί αμέσως οπλίστηκαν με διάφορους τρόπους, κρίνοντας πως μπορεί να επιχειρηθεί έφοδος από τα ΜΑΤ. Οι άνθρωποι της "Ρήξης" προσπάθησαν να τους αφοπλίσουν. Διατύπωσαν ξεκάθαρα πως δεν επιθυμούν να δώσουν μάχη στα γραφεία τους, επιχείρησαν να βγάλουν έξω από το πολιορκημένο κτίριο συντρόφους, εκβιάζαν την παραμονή μας εκεί με την συμμόρφωση στους όρους της "Ρήξης", αρνήθηκαν και εμπόδισαν την προσπάθεια των αναρχικών για την αυτοργάνωση και περιφρύρηση του κτιρίου. Έχοντας την πολιτική εκτίμηση ότι η αστυνομία δεν θα εισβάλλει στο κτίριο εμπόδιζαν με διάφορους τρόπους την δυνατότητα της συλλογικότητας, επικαλούμενοι συνεχώς την ιδιοκτησία του κτιρίου και την πιθανότητα φθοράς των περιουσιακών στοιχείων!!

3. Ο Καραμπελίας με την προστασία των δημοσιογράφων που αυθαίρετα κάλεσε ο ίδιος, προσπάθησε να διαπραγματευτεί με τον εισαγγελέα την έξοδό μας, χωρίς να ωρίσει κανέναν από εμάς. Προσπάθησε μάλιστα να μηλίσει με τους δημοσιογράφους, όχι στον χώρο που ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι σύντροφοι, αλλά στον αποκλεισμένο από την "Ρήξη" ίο όροφο. Μετά την σύλληψη του Καραμπελία, οι σύντροφοι του καταπονημένοι, κάνοντας στροφή 180 μοιρών, άρχισαν να σπέρνουν την ηττοπάθεια στον κόσμο και να οξύνουν τα πρώτα δειγματα πανικού.

4. Μετά το κάλεσμα του Γεωργακάκη, για παράδοση των εγκλείστων, οι άνθρωποι της "Ρήξης" άρχισαν να τρομοκρατούν τον κόσμο - μιλώντας του για τοσκούρια που θα άνοιγαν την πόρτα -, επικαλούνται την επιχείρηση δολοφο-

νίας του Τσιφώνη, εκτιμούν πως οι συλληφθέντες μετά την παράδοση- εξακρίβωση στοιχείων θα αφεθούν ελεύθεροι και τελικά εκβιάζουν την έξοδο των συντρόφων ανοίγοντας την πόρτα του κτιρίου, αρχίζοντας ουσιαστικά την παράδοση.

Δεν έδωσαν τον απαιτούμενο χρόνο ψύχραιμης εκτίμησης της κατάστασης και κυριότερα τον χρόνο επαφής, εκείνων των συντρόφων που φρουρούσαν τη σκάλα και την ταράτσα - με τη ξεκάθαρη και διατυπωμένη άποψη της μη παράδοσης και της αντίστασης αν χρειαστεί - με τους υπόλοιπους έγκλειστους.

5. Δεν ειδοποίησαν όπως ζήτησαν τον κόσμο ότι υπήρχαν δρόμοι διαφυγής, τους οποίους χρησιμοποίησαν τελικά οι σύντροφοι της ταράτσας και άλλοι που τους ανακάλυψαν την τελευταία στιγμή από μόνον τους.

Για να αντιμετωπιστούν οι πλαστογράφοι και συκοφάντες με το τρόπο που τους αξίζει, παραπέμπουμε κάτω από την εξιστόρηση των πραγματικών γεγονότων στα γραφεία της Θεμιστοκλέους την αντίστοιχη διαστρέβλωσή τους από την προκύρηση της "Ρήξης" ... Γιατί η αστυνομία μπόρεσε να μπει στα γραφεία μας; Γιατί διάφορα άτομα δεν εννοούσαν να υποταχθούν σε μια συλλογική λογική μέσα εκεί και έφτασαν μάλιστα να απειλούν με ξύλα και συντρόφους της Ρήξης. Έτσι υποχρεωθήκαμε να προχωρήσουμε στην τακτική της "παράδοσης", γιατί διαφορετικά τα πράγματα θα γινόντουσαν τόσο ανεξέλεγκτα που το κράτος θα πετύχαινε σε μεγάλη κλίμακα τους καταστατικούς του στόχους. Ενώ αντίθετα είναι προφανές ότι αν υπήρχε μια συλλογική αντιμετώπιση, η αστυνομία δεν θα τολμούσε να επιτεθεί".

Ας εκτιμήσουν οι έγκλειστοι σύντροφοι το μέγεθος της κακοήθειας και του ψέματος. 6. Αποκαλύπτοντας τον αισχρό ρόλο που έπαιξαν - με ελάχιστες εξαιρέσεις- οι άνθρωποι της "Ρήξης", στην οδυνηρή περιπέτεια της Τετάρτης 5 Δεκεμβρίου και τη φεύγη που εκ των υστέρων αναγκάστηκαν να επικαλεστούν, δεν αποκρύψουμε τις δικές μας ευθύνες για το ότι τελικά έστω και μόνο μας, δεν υπερασπιστήκαμε το κτίριο.

Αφήνοντας τη "Ρήξη" να επιβάλλει τον αυταρχισμό, την εξουσία και τους ηθικούς εκβιασμούς της, σχετικά με τα περουσιακά στοιχεία του κτιρίου, στην ουσία βοηθήσαμε οι ίδιοι στον αιφοπλισμό και στην ηττοπάθεια του κόσμου.

Αν είναι όμως κάτι που δεν θα κατορθώσει η "Ρήξη", είναι να αντιστρέψει την πραγματικότητα που ζήσαμε όλοι μας: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ "ΡΗΞΗΣ" ΠΟΥ ΕΜΠΟΔΙΣΑΝ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ "ΠΑΛΟΥΚΙΑ" ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΞΥΠΑΚΟΥΟΥΝ. Εκτός αν με την "συλλογική αντιμετώπιση" που αναφέρουν εννοούν την παθητική αντίσταση των άσπλων νέων που αντιτάσσουν στην θηριωδία των κρανοφόρων δολοφόνων, επαναστατικά και άλλα τραγούδια σφιχταγκαλιάζοντας με τα δυο τους χέρια τον ακάλυπτο σβέρκο τους!!!

ΜΕ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ 45 ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΥΣ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984.

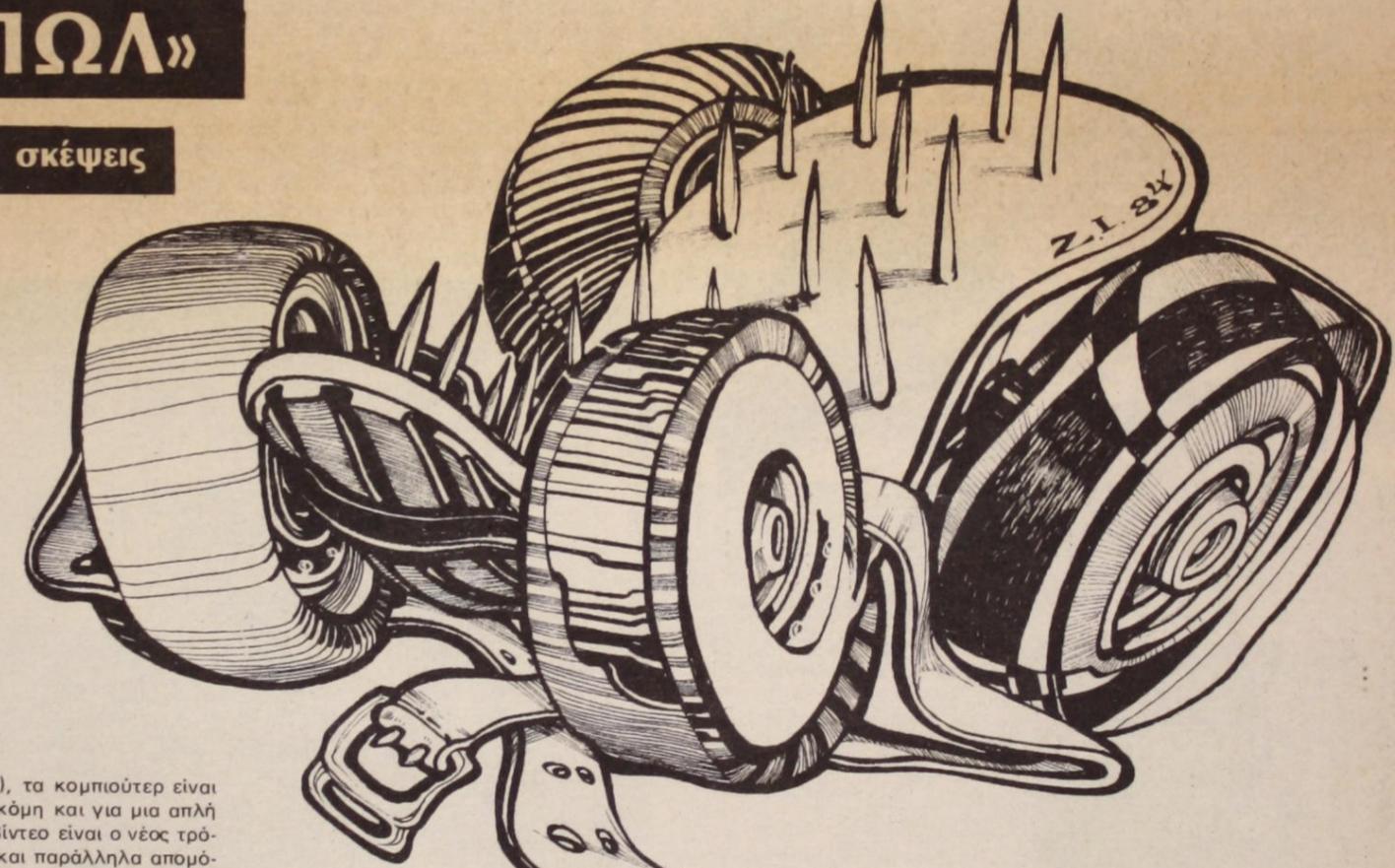
## «ΡΟΛΛΕΡΜΠΩΛ»

μια ταινία αφορμή για σκέψεις

Το Σάββατο 22 Δεκεμβρίου η τηλεόραση έδειξε την ταινία "Ρόλλερμπωλ" παραγωγής 1975 σε σκηνοθεσία Νόρμαν Τζουίσον. Θέμα της η μελλοντική ανθρώπων κοινωνία, χωρίς χώρες και σύνορα, ελεγχόμενη και διευθυνόμενη από μερικές μεγάλες εταιρίες που μετά από μια σειρά πολέμων έχουν κατορθώσει να μοιράσουν τον κόσμο, και να συνυπάρχουν "αρμονικά". Μία κοινωνία που ο άνθρωπος έχει χάσει κάθε επαφή με το φυσικό περιβάλλον του (παρότι μπορεί να κάνει ιππασία σε όμορφα δάση) με τους συνανθρώπους του (ανοισία πάρτυ βασισμένα στην ικανοποίηση καθαρά επιδερμικών σεξουαλικών αναγκών) με την κουλούρα (π.χ. τα βιβλία λογοτεχνίας δίνονται περιληπτικά από τους κομπιούτερς), μια κοινωνία που τον έχει κάνει τελικά ένομενο με οτιδήποτε στο παρελθόν τον έκανε, να ευχαριστεί και να αναζητά τουλάχιστον οικόπεδο επίπεδο. Σ' αυτό τον κόσμο λοιπόν, κυρίαρχο αθλητικό παιχνίδι είναι το Ρόλλερμπωλ που η εξέλιξη του είναι τέτοια ώστε ο τελικός αγώνας να παιχτεί χωρίς, ποινές, χωρίς κανόνες, χωρίς χρονικό όριο. Το ίδιο το παιχνίδι απεικονίζει την αποσαίσια για την νίκη αυτή καθ' αυτή τουλάχιστον για τους συμμετάσχοντες αλλά την προσπάθεια σε διατήρηση της εξουσίας των "συμβούλων" μέσα από αυτήν την αδελφότη. Η ιδεολογία του παιχνιδιού (βία, καταστροφή της προσωπικότητας, ελάχιστη σκέψη, αντικείμενο παιχνιδικής κινήσεως τύπου σκύλου του Παβλώφ) αποκαλύπτει τα σχέδια των μελλοντικών εδουσιαστών που μέσα από οθόνες τηλεοράσεων φαίνονται να ελέγχουν τα πάντα (όπως και με το Μεγάλο Αδελφό του "Οργούελ").

Αν πριν από αρκετά χρόνια οι θεατές που έβγαιναν από το Ράδιο Σίτυ της Αθήνας έλεγαν πως τελικά η επιστημονική φαντασία απέχει πολύ από την πραγματικότητα, τι μπορούν να πουν οι σημερινοί τηλεθεατές στα μέσα της δεκαετίας του '80;

Η βία είναι καθημερινό φαινόμενο (είτε εκδηλώνεται από τους μπάτους, είτε από τους "εγκληματίες" είτε από τους χούλιγκας, είτε από μας τους ιδιους σε κάποια στιγμή



ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΧΟΣ

σιασμένα να φωνάζουν ρυθμικά το όνομά του ένα είναι το ερώτημα που βγαίνει από αυτή τη εφιαλτική αλλά και τόσο προειδοποιητική σκηνή: Τελικά και ο Τζόναθαν θα γίνει ένα με την μάζα, ένα ακόμη εμπόρευμα προς κατανάλωση της θεαματικής κοινωνίας, ή θα επαναστατήσει (τουλάχιστον σε πρωτοπορικό επίπεδο) ολοκληρωτικά δίνοντας για μια ακόμη φορά την ελπίδα στο ανθρώπινο γένος; Η απάντηση δεν δίνεται στο έργο. Η απάντηση θα δοθεί τελικά από όλους εμάς όταν σαν το

# ΤΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ μια συζήτηση

Την Δευτέρα 17 Δεκέμβρη 1984 στα γραφεία της Ρήγης, έγινε μια συζήτηση για τα εναλλακτικά κινήματα της Ευρώπης με κύριο εισηγητή τον Μ. Ράπτη.Ο ομιλητής αφού αναφέρθηκε στην σημερινή κατάσταση του καπιταλιστικού κόδουμα και στις αιτίες που προκέλεσαν την εμφάνιση των εναλλακτικών κινημάτων, μίλησε αναλυτικά για το τι συμβαίνει με τα τελευταία στις διάφορες Ευρωπαϊκές (δυτικές και ανατολικές) χώρες. Το τελικό του συμπέρασμα ήταν, πως τα εναλλακτικά κινήματα αποτελούν σήμερα μια θετική προυπόθεση για μελλοντική αλληλεξάρτηση σε πολλές

ντικές επιποδοφόρες εξελίξεις.  
Η ομιλία του Ράπτη είχε κατά την γνώμη μας πολλά κενά και λάθη τόσο για τις αιτίες εμφάνισης των εναλλακτικών κινημάτων, όσο και για το πότε βρίσκεται σήμερα ο παγκόσμιος καπιταλισμός και τι φάνηκαν να είναι μάλλον ποσοτικά (όπως το ύψος του ΑΕΠ ή η δύναμη επιβολής αποφάσεων μέσα στην καπιταλιστική αλυσίδα) παρά ποιοτικά (όπως οι σχέσεις εξουσίας ή η διάρθρωση της παραγωγικής διαδικασίας).



# **ΚΟΜΜΑΝΤΟΣ Δ ή ΤΗΛΕΚΑΤΕΥΘΥ ΝΟΜΕΝΕΣ ΑΚΡΙΔΕΣ**

Στις 4 και 5 Ιανουαρίου μεταξύ των απλών ειδήσεων ακούσαμε και για την σύσταση ειδικών ομάδων, Κομμάτος Δ, στην Αμερική. Το παρόφθαντο και η τηλεόραση το ανέφεραν επί δυο μέρες, στον τύπο δεν γράφτηκε τίποτα. Οι Κομμάτος Δ είναι αντιτρομοκρατικές δυνάμεις. Αποτελούνται από 2000 άνδρες επιλεγμένους από ψυχολόγους, με βασικό κριτήριο την εν ψυχρώ δολοφονία. Οι ομάδες αυτές θα σπεύδουν σε οποιαδήποτε χώρα τις καλέσει προς επίλυση των εσωτερικών της ταραχών. Το Σάββατο 5 Ιανουαρίου η είδηση συμπληρώθηκε: σύσταση νέων ομάδων (εκτός των αναφερθέ-

Nåvæ

β)Δεν εεηγήθηκε γιατί δημιουργήθηκε το ισχυρό εναλλακτικό κίνημα των Πράσινων σε μια υπεραντιψυγμένη χώρα όπως η Δυτική Γερμανία και όχι σε μια άλλη που κατά τον Ράπτη ανήκει στο ίδιο μπλόκο με τις ΕΠΑ ΕΕ'άλλου δεν αναλύθηκε ουσιαστικά γιατί υπάρχει αυτή η διαφορά ανάπτυξης ( σε ποσοτικό επίπεδο) μεταξύ Γερμανίας και των υπόλοιπων Ευρωπαϊκών χωρών, αφού η άποψη πως στην Γαλλία ή στην Ιταλία το εργατικό κίνημα είναι ισχυρό, δημιουργικό εκφράζει την εργατική τάξη κλπ, ακούγεται σήμερα μάλλον ξεπερασμένο

γ) Τέλος ο εισηγητής έβαλε όλα τα εναλλακτικά κινήματα στο ίδιο σακκούλι και δεν επεσήμανε τις αναμφισβήτητες διαφορές που έχουν μεταξύ τους (π.χ. δεν υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ των Πράσινων της Γερμανίας και διάφορων αναρχικών εναλλακτικών ομάδων, των Ριζοσπαστών της Ιταλίας με αντιπορηνικές και αντιμιλιταριστικές ομάδες, ή τέλος των ειφηνιστών, του αγγλικού εργατικού κόμματος με

κινήσεις τύπου *STOP the CITY*). Γιατί αυτό άλλωστε το γενικό συμπέρασμα μα πως όλες οι εναλλακτικές προτοσεις είναι θετικές μας βρήκε αντίθετους.

Η συζήτηση που ακολούθησε ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα με σχετική ποικιλία απόψεων ( πληροφοριακή των εναλλακτικών κινημάτων, κριτική υποστήριξη, πλήρης απόρριψη, ερωτηματικά κλπ)

Φάνηκε όμως Εεκάθαρα σ' αυτήν  
η βασική αδυναμία μας εδώ στην  
Ελλάδα να έχουμε μια πιο πλήρη  
άποψη (ας πούμε από πρώτο χέρι)  
αφού στην χώρα μας ουσιαστικά  
λείπουν εναλλακτικές κινήσεις ή  
κάποια συβαρότητα και συνέχεια.  
Βέβαια τα τρία τελευταία χρόνια  
έχουν δημιουργηθεί κάποιες οικο-  
λογικές ομάδες, αλλά απέχουμε  
πολύ από τα Ευρωπαϊκά ανάλογα  
φαινόμενα, και έτσι είναι δύσκολο  
να μιλάμε τουλάχιστον εκ πειρασμού.  
Επισκέπτες στην Ουζήτηση οι απόψεις  
περιστρέφονται κύρια γύρω από την  
κίνημα του εξωτερικού, όπου βέβαια  
πάλι μπαίνει το πρόβλημα κατά πόσο  
είμαστε σωστά πληροφορημένοι.

Συμπερασματικά πάντως, και απ-

# **ΚΑΙ Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΛΑ ΚΡΑΤΕΙ...**

Και ενώ η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα συνεχισθεί και το 1985, το ίδιο έντονη με τις προηγούμενες χρονιές της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, το τελευταίο συνεχίζει να αντιμετωπίζει τους απεργούς εργάτες με την γνώριμη πια τακτική των τελευταίων μηνών: Επέμβαση και έριο της αστυνομίας, συλλήψεις, υποσχέσεις των υπουργών για λύσεις που πάντα ανάγονται σε κάποιο αόρταμέλλον, τελικά πλήρης υποστήριξη στο ιδιωτικό κεφάλαιο για να μπορεί να αωρεύει τα έστω και μικρά κέρδος του.

μπορούν για να εμφανίσουν τις κινητοποιήσεις των εργατών σαν μεμνημένα επιειδία χωρίς συνέχεια. Ενώ δεν υπάρχει πάντα η δυνατότητα συνενόησης και κοινής τακτικής ανάμεσα στους απεργούς των διαφόρων επιχειρήσεων, έτοις άστοχα να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τηρά η κοινή επίθεση κράτους και εργοδοσίας, οι πουλημένοι συνδικαλιστές ούτε καν που το συζητούν και με διάφορα τεχνάσματα απομακρύνουν τους εργάτες για να είναι πιο εύλωτοι στις επιθέσεις της αστυνομίας.

Από την άλλη βλέπουμε τα άλλα δύο κόμματα της Αριστεράς με ισχυρές προσβάσεις στον εργατικό χώρο (κύρια το ΚΚΕ αλλά και το Εσωτερικό) να παίζουν τον απεργο-σπαστικό ρόλο τους, να κρατάνε τις διαθέσεις των εργαζομένων για απεργία σε τοπικά πλαίσια, να χρησιμοποιούν τον πόνο και τα προβλήματα ανθρώπων που βλέπουν ότι σε λίγο δεν θα μπορούν να θρέψουν τις οικογένειες τους, για κομματικά και άλλα ωφέλη (όπως π.χ. η συμμετοχή τους σε μια μελλοντική κυβέρνηση συνεργασίας).

Τα γεγονότα της ΕΒΚΟ και της ΦΑΓΕ ήρθαν να προστεθούν σε μια αλυσοδιά αντιρράσεων των εργαζομένων απέναντι στην ολοένα και πιο έντονη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής τους με το φάσμα της ανεργίας να πλανάται πάνω από τα κεφάλια τους. Το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι με το ξύλο και τις συλλήψεις θα σπάσει αυτό το κύμα των εργατικών κινητοποιήσεων (συνεπικουρώμενος πάντα και από τους σταλινικούς). Οι εργαζόμενοι όμως βλέπουν ποιος βρίσκεται το πρόβλημα και έχουν αρχίσει να μην πείθονται είτε από το ξύλο, είτε από τις υποσχέσεις, είτε τέλος από τις συνδικαλιστικές λοβιστικές. Το 1985 αν μη τι άλλο αναμένεται έντονα "Θερμό" ..

την συζήτησή αυτή αλλά και από άλλες που γίνονται αρκετά συχνά φαίνεται ότι και στην Ελλάδα υπάρχει μια κυκλοφορία των εναλλακτικών προτάσεων και ιδεών, που ναι μεν ακόμη είναι αδιαμόρφωτες και συγκεχυμένες αλλά σίγουρα υπάρχουν. Εμείς σαν ΑΡΕΝΑ οκοπεύουμε σύντομα στο μέλλον να αναφερθούμε αναλυτικά τόσο στο τι συμβαίνει στο εξωτερικό, όσο και το γίνεται εδωπόρεα, γιατί πραγματικά η πρόκληση είναι πολύ μεγάλη για όλους μας.

**ΕΝΤΥΠΑ  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΕΝΤΥΠΑ  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΕΝΤΥΠΑ**

ΔΕΒΙΑΘΑΝ

Κυκλοφόρησε το τρίτο τεύχος του περιοδικού και δημοσιεύει ένα μεγάλο αναλυτικό κείμενο του MARTIN PLAUT από το περιοδικό "TELOS" με τίτλο "Ο ΘΕΤΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ". Άλλα κείμενα που παρουσιάζουν ενδιαφέρον είναι αυτό του T.W.ADORNO πάνω στον αποκρυφισμό, καθώς και οι απόψεις του Γ.Ν.Ρουσσέα για τον "ΣΠΟΡΤΙΒΙΣΜΟ".

Εκτός από τα σχόλια, υπάρχει και μια συνέντευξη του Μίλαν Κούντερα για την τέχνη της πεζογραφίας, καθώς και ένα κείμενο του XAVIER COMTESSE πάνω στην πληροφορική και τα κομπιούτερς.

ФУЛАД ПОРЕДА

“ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ CNT”. Έτσι τιτλοφορείται η ανταπόκριση ενός απεσταλμένου του περιοδικού RIVISTA ANARCHICA από την Ισπανία, όπου πήρε μέρος στις διαδικασίες επανίδρυσης της CNT (Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών) και θα ενδιαφέρει όσους προβληματίζονται πάνω στις προοπτικές που έχει σήμερα ο αναρχοσυνδικαλισμός μέσα στο επαναστατικό κίνημα.

## ΠΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

δότρια του περιοδικού.

Αυτό το τεύχος ανοίγει με ένα  
άρθρο που προσπαθεί να απαντήσει  
στο ερώτημα, του κατά πόσον ο φε-  
νικισμός σίγου σπουδαστικός.

μινισμός είναι επαναστατικός.  
Υπάρχει επίσης ένα μεγάλο κείμενο για την πορνεία με τίτλο "Βρωμερή" πόρνη "καθαρή" ναικοκυρά, καθώς και γυναικέλα ποίηση, σχόλια και μια αναφορά για την θέση της γυναικας μέσα στο ρεμπέτικο τραγούδι.

Με μια "συνοπτικογενή" αναφορά πάνω στο ζήτημα των Εξαρχείων, κυκλοφόρησε το Νο6 του περιοδικού, που είναι γεμάτο από άρθρα και σχόλια πάνω στον φεμινισμό, τον τύπο, τον κινηματογράφο και την ψυχολογία.

# Β.ΦΙΛΙΑΣ

## ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΖΗΤΟΥΝ ΕΔΑΦΟΣ ΓΙΑ ΒΟΣΚΗ

Και να που το καθήκη της εξουσίας, ο θεωρητικός της κρατικής καταστολής Β. Φίλιας εμφανίζεται και πάλι στην δημοσιότητα με ένα άρθρο του στην Ελευθεροτύπια, περί της ανικανότητας της αστυνομίας από την ελληνική αστυνομία. Άφού ο Φίλιας κάνει μια γενικότερη αναφορά πάνω στο "δύσκολο" και "χρήσιμο" ρόλο που αστυνόμων, μπαίνει στο κυρίως θέμα και ζητά να φτάσει η Ελληνική αστυνομία την αντίστοιχη Γερμανική.

Άλλο ας πάρουμε από την αρχή τα πράγματα. Ο Φίλιας μας λέει ότι είναι κολλητός με το Σκουλαρίκη και θέλει να τον βοηθήσει στο έργο του για να κάνει μια καλύτερη Ελλάδα, από πλευράς δημόσιας ασφάλειας. Μας λέει, στις τώρα είναι όλα πολλά για τους μπάσους αφού πάλι έχουν ωράριο εργασίας, θα έχουν τις αργίες τους κλπ. Ζεχνά όμως ότι όλα αυτά υπήρχαν και τα έφεραν οι μελλοντικοί μπάσοι πριν

σης" τα οποία κατάφεραν να μεταμορφώσουν τον ένοπλο υπάλληλο του κράτους σε άκακο και γεννάδιο υπερασπιτή της έννομης τάξης. Αλήθευτα όμως πως μπορεί να κοιτάς με "αντικειμενική λύπηση" το δάκτυλο εκείνο που επί 8ώρες ακουμπάει την σκανδάλη έτοιμο να γαζώσει τον καθένα που είναι κίνδυνος για αυτό που τόσα χρόνια κλέβουν οι βιομήχανοι από την δικιά μας πλάτη; Πως μπορεί να δειξεις την αγάπη σου για κάτι που θα μπορούσε να είναι μια μελλοντική σφαίρα σε κάποιο κορμί; Και καλό είναι να μην ζεχνάμε την συγγή δολοφονία — γιατί αυτή ήταν πράγματι στην ίδια την Κουμή και της Κανελλοπούλου που πέσαν κάτια από τα αλεπάλληλα χτυπήματα γκλόπι στο κεφάλι το Νοέμβριο του '80. Να μην ζεχνάμε τις σφαίρες ενάντια στα παιδά που αρνήθηκαν να σταματήσουν με την μηχανή γιατί πιθανόν δεν είχαν δίπλωμα ούτε και τ' ρόλο των αστυνόμων στις απερ-

έγραφες το άρθρο στην Γερμανία που είναι και το ειδωλό σου μέσα σε μιά μόνο εβδομάδα έσκασαν 8 βόμβες σε ένδειξη συμπαράστασης στους 40 απεργούς πείνας πολιτικούς κρατούμενους της RAF σε αντίστοιχες Αμερικανικές, Γαλλικές, Αγγλικές πρεσβείες.

Μας λέει ο Φίλιας γεμάτος πόνο και στοργή για τους νέους ότι η "πατρίδα μας η Ελλουστή στα πέρατα" Ελλάδα είναι κέντρο εμπορίας σκληρών ναρκωτικών. Άλλας ασφάσσουμε τα αστεία, όλοι ξέρουν και απ' όλους καλύτερα ο ίδιος ο Φίλιας ότι ο κεντρικός φορέας διοχετεύεται της πρωίνης είναι εκείνοι που εμφανίζονται σαν οι υπέρμαχοι της καταπολέμησής της. Και καλό θα κάνει ο κ. Φίλιας να μας πεί τι γίναν οι τόνοι πρωίνης που πάστηκαν στο "Doris" και που σίγουρα δεν καταστράφουν και πως έχηγει αυτός ότι η "αγορά" έχει γεμίσει από πρωίνη του ίδιου τύπου με αυτόν που πάστηκε στο "Doris".

Λυπάται ο κ. Φίλιας που δεν έχουν ακόμα πιαστεί οι εκτελεστές των Γουέλς, Μάντη, Μάλιου, Πέτρου, Αθανασιάδη και Τσάντες. Λυπάται ο "κύριος" Φίλιας γιατί σκότωσαν τους πράκτορες της CIA τους ορχιβασιανούς και "ομοιδεάτες τους" της χούντας, λυπάται τέλος που σκότωσαν τον Αθανασιάδη ένα από τα μεγαλύτερα καθήκια του τύπου.

Μετά ο Φίλιας συνεχίζει με έξι πρότασεις που φέγγουν και αστράφτουν:

1) Να φτιαχτεί αρχείο και μηχανισμός πληροφόρησης ή με άλλα λόγια να γίνει εκτεταμένη φακελοποίηση των πολιτών και να γίνει σοβαρή σύνδεση του επαρχιακού δικτύου πληροφόρησης καθώς και να αναπτυχθούν σχέσεις με τις ξένες αστυνομίες.

2) Σαν δεύτερη πρόταση, μας λέει ότι πρέπει να μπει και η επιστήμη στην υπηρεσία της καταστολής, κάτι παρόμιο με τις γερμανικές, αμερικανικές κλπ. αστυνομίες.

3) Τρίτη πρότασή του είναι η εξειδίκευση των αστυνόμων με ειδική συστηματική εκπαίδευση για την καλύτερη αποτελεσματικότητά τους (όχι κ. Φίλιας μας φτάνουν τα MAT και τα ΜΕΑ δεν θέλουμε άλλους).

4) Να γίνει συστηματική εκπαίδευση στην οπλοχροιση (βλέπετε οι ιστονομοί που χτύπουν τον μηχανόβιο στην πλάτη και όχι στο κεφάλι ("ερασιτέχνες δηλαδή").

5) Ότι οι αστυνόμοι πρέπει να απασχολούνται αποκλειστικά και μόνο με την καταστολή και όχι με εξωαστυνομικές δουλειές (έγγραφα στρατολογίας, υπουργείου Οικονομικών).

6) Τέλος, σαν έκτη πρόταση μας λέει ότι η καμπένη αστυνομία δεν διευκολύνεται από το κράτος (άκουσον-άκουσον), που απονεί σε σοβαρότατους νόμους, όπως η μη εφαρμογή του αλκοολικού τέστ, της ζώνης ασφαλείας και των μέτρων που προβλέπει ο ΚΟΚ για λόγους υποτίθεται δημοκρατικών παροχών στον λαό, και επομένως το κράτος πρέπει να αφίξει τα λουριά.

Και τελειώνει την ανάλυσή του λέγοντας ότι ο μέσος πολίτης νοιώθει ανασφάλεια για την τροπή της εγκληματικότητας στη χώρα μας. Εμείς ποτέντουμε όμως, παρόλα αυτά που μας λέει ο Φίλιας, ότι αυτό το κλίμα αβεβαιότητας το κινέτο το κράτος έχοντας σαν ακοπό (και το έχει καταφέρει ως ένα σημείο) την δημιουργία ρουφιάνων που καρφώνουν την παραμικρή κίνηση αντίρρησης στην αστυνομία, αποτελώντας παράλληλα και το κυριότερο στήριγμα στην επιβίωση και συνέχιση του βραμερού έργου της.

Εδώ τελειώνει το άρθρο (αφεντικά παραπάνω στην ανάλυση Φίλια) υπενθύμιζοντας στον κάθε Φίλια ότι την ανάπτυξη της αστυνομευσής ζεχνάς Φίλια ότι την στιγμή που



καταταγούν, και επομένως αν ήθελαν μπορούσαν να μην καταταγούν, και να κάνουν αποιδήποτε άλλη δουλειά.

Συνεχίζοντας ο Φίλιας εξυμνεί τον Σκουλαρίκη για την εξανθρώπηση των γηπέδων. (Αλήθευτα τι ποιωριό από το να βλέπεις 200 μπάσους να έχουν βάλει στην μέση καμάτ 100σταριά χούλιγκανς και να τους πηγαίνουν στο γήπεδο σαν τα πρόβατα στην στάνη; Σκουλαρίκη τολέιγκα!). Και τελειώνει την πρώτη ενότητα του κειμένου λέγοντας ότι όλα αυτά τα καλά δεν μπορούν να αφιξιβηθούν από κανένα αντικειμενικό παρατηρητή (αλήθευτα τι έννοεις κ. Φίλιας όταν λες αντικειμενικό παρατηρητή;) Γιατί εγώ που θεωρώ τον εαυτό μου αντικειμενικό και έντιψι άνθρωπο (αφού δεν σκοπεύω σε καμάτ δύσα και θεωρώ βλακείες αυτά που λες). Γιατί βλακείες και σαφώς επικίνδυνες είναι αυτά που πιστεύεις.

Και μπαίνουμε στη δεύτερη ενότητα, όπου ο Φίλιας αρχίζει να λέει για τα κακά της αστυνομίας (μην τρομάζετε δεν είναι αυτό που φαντάζετε) αρχίζοντας με θέματα ανεπάρκειας που βέβαια οφελούνται στις προηγούμενες κυβερνήσεις.

"Ένα απ' τα παραδειγμάτα ανεπότητας της αστυνομίας (όπως μας λέει με δακρύβρεχτο τρόπο ο Φίλιας) είναι και η δολοφονία του αστυνομικού στην πρόσφατη ληστεία της ζεστανίων, έτσι και ο Φίλιας για την ανάπτυξη της αστυνομευσής ζεχνάς Φίλια ότι την στιγμή που

### ΚΑΤΑΓΕΛΙΑ

Ο Τυφλοπόντικας, ελευθεριακός ραδιοιστικός της Αθήνας, καταγγέλει τη νέα τακτική της Αστυνομίας και του Υπουργείου Συγκοινωνιών να συλλαμβάνει ακόμα και ακροατές ελεύθερων ραδιοιστικών. Ο Τυφλοπόντικας δηλώνει ότι η εκπομπή της Τετάρτης 9/1/85, που περιελάμβανε μεταξύ άλλων και τον περιφέρητο Καζαμία του 1985, πραγματοποιήθηκε χωρίς να συλληφτεί κανένα μέλος του Τυφλοπόντικα. Συνελλήφθησαν όμως ακροατές του, οι οποίοι σε κοντινό τημείο από την περιοχή εκπομπής άκουγαν και μαγνητοφωνούσαν το πρόγραμμά μας.

Ο Τυφλοπόντικας, υπερασπιζόμενος την ελεύθερη έκφραση, ενάντια στο κρατικό και κομματικό μονοπάλιο της πληροφόρησης, συνεχίζει φέτος, για τρίτη χρονιά τις εκπομπές του. Σκοπός του, να συμβάλλει στην δημουργία ενός αυτόνομου δίκτυου πληροφόρησης, επικοινωνίας και σχέσεων που δεν θα ρυθμίζεται από απρόσωπους γραφειοκρατικούς θεσμούς. Ο Τυφλοπόντικας ζητάει ελεύθερο αέρα να ανατυνεύσει, ελεύθερο από την ασφυκτική κρατική μεσολάβηση, ελεύθερο από τον κόσμο της μισθωτής εργασίας και της παραίτησης. Διεκδικούμε την απελευθέρωση του ραδιοφώνου και κάθε κοινωνικού χώρου από τις ανεξέλεγκτες κρατικές δυνάμεις, που πώς από την πλάτη μας λυμάνονται την ζωή μας, παρεμποδίζουν την ελεύθερη έκφρασή μας και καταστέλλουν την δημόυργικότητά μας.

### ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΡΑΔΙΟΙΣΤΑΘΜΟΣ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

σχούς, ικανοποιεί τον σαδισμό και τις διαστροφές της δικαστικής εξουσίας και όλου του συρφετών γύρω απ' αυτήν.

Είναι λυπηρό που η συμπαράσταση του απ' έξω από την φυλακή είναι ανύπαρκτη, είναι λυπηρό περισσότερο για αυτούς που ξεχνάνε πολύ εύκολα.

Η επικοινωνία με τον Δημήτρη Μελέτη είναι πολύ δύσκολη, δικηγόρος δεν υπάρχει για την διευθήση πολλών προβλημάτων του με αποτέλεσμα να δίνει την εντύπωση ενός ξεχασμένου ανθρώπου.

Θα έπερπε επιτέλους σοβ

Η μουσική σ' αυτό τον τόπο δεν στάθηκε ποτέ έξω απ' τις λου-  
μπες που το σύστημα την είχε εντάξει σε κάποιο συγκεκριμένο ρόλο  
συνυφασμένο στα χρονικά πλαίσια και στην αναγκαιότητα των περι-  
στάσεων.

Πέρα από κάθε αμφισβήτηση το ελληνικό πάνκ κύλησε πάνω  
στην κόλλα της καθημερινότητας και στη μουσική καλουπιαστή πρα-  
γματικότητα σαν καταλύτης και κατάφερε να χτυπήσει τη γροθιά του  
πολλές φορές μέσα από ζωντανές συναυλίες αλλά και εγγραφές.

Μια νέα σχεδόν εγγραφή εμφανίστηκε πριν 2 μήνες από την α-  
νεξάρτητη ENIGMA RECORDS με ελληνικά πάνκ συγκροτήματα. Τα  
συγκροτήματα είναι: οι ΑΔΙΕΞΟΔΟ, οι EX-HUMANS, η ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ  
ΧΑΟΥΣ, οι ΓΚΡΟΒΕΡ από τη Θεσσαλονίκη, οι PANX ROMANA και οι  
STRESS.

Ο ήχος που βγαίνει ζωντανός και πρωτόγονος μέσα απ' τη μουσι-  
κή κάθε μπάντας συνδυάζεται με έναν δυναμικό, ανατρεπτικό στίχο  
και την ανάγκη για μια λύση που σταματά στο καθημερινό αδιέξοδο  
και αρχίζει στην καθημερινή επανάσταση.



# ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ ΚΟΙΝΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ

**STRESS:** "είμαι το άγκος σου  
ο εφιάλτης σου  
τον πόνον, της αγάπης σου  
ο κίνδυνος στο περιβάλλον σου  
εγώ είμαι ο μηχανισμός  
της ρουτίνας ο ρυθμός  
είμαι το πρωταρχικό  
θα σου γκρεμίσω το εγώ"

**ΑΔΙΕΞΟΔΟ:** "στο ρε περιθώριο μηδέχον μακροχρόνιον  
για νάμαστε ακίνδυνο για τα συμφέροντά τους  
αυτή η απομόνωση είναι η μέρα μας σκοτώνει τον κράτονος"

**PANX ROMANA:** "στο σχολείο σου δίνουν σκατά  
στο στρατό σου αλλάζουν τα μυαλά  
σε κάνουν πολύτιμη με το δικό τους τρόπο  
σε κάνουν ρομπότ με το δικό τους νόμο..."

**ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ:** "δικαιώματα που έπειτε τόρα δεν υπάρχουν  
υπάρχει μια σκατούρη και μια τυφλή υπακοή  
με την εκμετάλλευση και τον ηλίθιο φόβο  
οι μαλάκες οι αρχηγοί σου γαμίσανε την ψυχή  
δεν είν' δημοκρατία, δεν είν' ελευθερία  
είναι μόνο μια μπαταρδοκρατία

**EX-HUMANS:** "τραβάνες κι στριμόζεσαν - μα ίδεια ιδεικά  
πέτασες την πόλη σου - και βέγια τα άλα αυτά  
στρατάρα κι όλα σε τσοή - πριν απ' το χρόνο ναρκωθείς  
στρατάρεις και στην πατρίδα σου - καταδρεπε τον κρατισμό, μπορείς"  
σήκω πάλαιρε και στην πατρίδα σου - καταδρεπε τον κρατισμό, μπορείς"

**ΙΚΡΟΒΕΡ:** "σ... αυτή την πόλη είμαι ούτε ίδιος κανθάριας  
σ... αυτή την πόλη είμαι ίδιος φραγκίρος δεν δίνει το γέμισμό<sup>ς</sup>  
δεν ούτε στρατώνα κανία λαζί σου φέρνει τόσαλη<sup>ς</sup>  
δεν ούτε στρατώνα πον το λαζί σου φέρνει τόσαλη<sup>ς</sup>

Τα πρώτα πάνκ συγκροτήματα στην Ελλάδα άρχιζαν να εμφανί-  
ζονται στις αρχές του '80. Είναι λοιπόν αξιοσημείωτο, πως η πρώτη  
συντονισμένη προσπάθεια του ελληνικού πάνκ γίνεται στο τέλος του  
'84. Κι είναι πραγματικότητα πως το μουσικό πάνκ κίνημα δύσκολα  
θα μπορούσε να γίνει μόδα, αφού στην Ελλάδα εκφράζει αντιευσια-  
στικές και αντικρατικές τάσεις και προτάσεις, και μια προσπάθεια ανα-  
τροπής του κοινωνικού κατεστημένου. Η Διατάραξη Κοινής Ησυχίας  
βγάζει στον αέρα την σχέση και την αντίθεση των πάνκ στην Ελλάδα,  
με την καθημερινή ζωή, την εξουσία, το κράτος, το στρατό, την οικο-  
γένεια, το σχολείο. Ο κόσμος τελευταία έχει αρχίσει να ανταποκρίνεται  
στο βασικό αίτημα των πάνκ συγκροτημάτων, την ακρόαση, ενώ  
τα ίδια τα συγκροτήματα συνεχώς τρέχουν σε κάθε συναυλία που γί-  
νεται για να καταφέρουν να κάνουν γνωστά τα μυνήματά τους. Έτσι  
τα βρίσκουμε σε συναυλίες με χαρακτήρα πολιτικής αμφισβήτησης, ό-  
πως σ' αυτές ενάντια στην κρατική καταστολή και την υπόθεση των  
στρατιωτών. Αν σκεφτούμε πως για να φτιάξεις συγκρότημα σήμερα  
και να επιβιώσεις στο χώρο χωρίς να χαθείς, ταγμένος στην επιθυμία  
να πολεμήσεις το κατεστημένο μέσα απ' τη μουσική και το στίχο,  
χρειάζονται χρήματα για τα όργανα και κουράγιο και θέληση για τους  
στόχους, τότε μπορούμε να καταλάβουμε πόσο δύσκολος είναι ο ρό-  
λος αυτών των συγκροτημάτων που εκτός από κάποιον δίσκο, στηρί-  
ζουν τη συνέχειά τους, στις ζωντανές εμφανίσεις τους (με πολύ μικ-  
ρές απολαβές) σε νυχτερινά πάμπς της πόλης.

Στους απόκληρους της ελληνικής κοινωνίας: συνεχίστε τούτο  
τον πόλεμο μέχρι το τέλος του ενάντια στην ανοχή της καθημερινότη-  
τας και κόντρα στο ελληνικό μουσικό κατεστημένο.

# ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ενάντια στα αφεντικά και το κράτος!

Άμεση δράση σημαίνει το να μην είσαι ποτέ υποχρεωμένος να πείς ότι λυπάσαι για κάτι.

Θα μπορούσε να ήταν μια ομάδα γειτόνων που μπλοκάρουν μια επικινδυνή διασταύρωση ή ολόκληρο το προσωπικό ενός εργοστασίου σε άγρια απεργία για επικινδυνες συνθήκες δουλειάς. Θα μπορούσε να είναι κάποιοι άνθρωποι που ξεκανάνε μια κο-οπερατίβα για την στέγαση ή την τροφή με σκοπό να αντιταχθούν στο ψηλό κόστος ζωής, ή μια ομάδα αλληλοβοήθειας για την ανταλλαγή πληροφοριών.

Οποιεσδήποτε μορφές και αν πάρνει, αμεση δράση σημαίνει ότι κάποιοι άνθρωποι πάρνουν τον έλεγχο

αίσθηση της ατομικής και συλλογικής τους δύναμης. Αισθήματα αλληλεγγύης και κοινότητας δημιουργούνται ανάμεσα σε ανθρώπους που δουλεύουν μαζί να λύσουν τα αμοιβαία τους προβλήματα. Συχνά οι καμπάνιες της άμεσης δράσης οδηγούν στο σχηματισμό άμεσα δημοκρατικών και συμμετοχικών οργανώσεων, όπως ομάδες συγγένειας, κο-οπερατίβες και αποκεντρωμένες ομοσπονδίες.

Αυτές οι θεσμικές εκφράσεις της άμεσης δράσης μπορούν να χρησιμεύσουν σαν μοντέλο καθίστασης για μά μελλοντική κοινωνία, μά κοινωνία χωρίς αφεντικά και ειδικούς, όπου οι άνθρωποι θα απολαμβάνουν αλη-

γούνται από τους εξουσιαστικούς θεσμούς. Η άμεση δράση μπορεί να είναι νόμιμη ή και παράνομη, βίαιη και μη βίαιη, ανάλογα με τις περιστάσεις και τους ανθρώπους που περιεμπλέκονται. Πορείες διαμαρτυρίας είναι συνήθως μορφές πολιτικής δράσης αλλά όταν κηρύσσονται παράνομες από τις αρχές, μπορούν να μετατραπούν σε άμεση δράση, ένα μέσο με το οποίο οι άνθρωποι ανακαταλαμβάνουν τον δημόσιο χώρο αφηφόντας την εξουσία.

Η πολιτική ανυπακοή μπορεί να είναι μια μορφή άμεσης δράσης, σαν τις περίφημες καταλήψεις εργοστασίων και τις "πορείες ελευθερίας" στο ρατσιστικό

Όταν αποφασίζεται η εισαγωγή μιας έννοιας σε μια κοινωνία και σε μια δοσμένη πολιτική σκηνή, πρέπει να γίνεται σαφές το τι χτυπιέται και τι προωθείται. Στην Ελλάδα σήμερα έχουμε σαν δεδομένα: την τεράστια βαρύτητα του Κράτους και των μηχανισμών του σε όλες τις όψεις της κοινωνικής δραστηριότητας και τον ασφυκτικό έλεγχο κάθε δραστηριότητας κοινωνικής. Από την άλλη μεριά έχουμε δεδομένο τον Κρατισμό της πολιτικής σκηνής (όλα τα κόμματα και τα υπό αυτά συνδικάτα, κάνουν εκκλήσεις μέσα από τις κινητοποιήσεις τους είτε για αλλαγή νόμων είτε για κατάργηση άλλων, είτε για μεγαλύτερες παροχές. Όλα τα κόμματα παλεύουν για να μην μένουν έξω από την πολιτική σκηνή πολύ λίγα πράγματα άλλαξαν στην ουσία. Η πολιτική είναι σε μικρότερο βαθμό πελατειακή τώρα λόγω της επιτυχίας του ΠΑΣΟΚ να καταστρέψει τα παραδοσιακά πελατειακά δίκτυα, το πόσο μόνιμη είναι αυτή η "αλλαγή" απομένει να το δούμε. Πολύ πιο ανησυχητικός όμως, είναι ο κρατισμός και η μεγάλη φτώχεια της λεγόμενης "κοινωνίας των πολιτών" δηλαδή, ο κρατισμός και η φτώχεια της κοινωνικής ζωής του σύγχρονου Ελληνα: όλα τα προβλήματα ακόμα και τα πιο μικρά συνοδεύονται από κατάρες για την κρατική ανεπάρκεια και ευχές για μια κρατική επέμβαση. Το κράτος καλείται να μεσολαβήσει παντού. Αυτή είναι και η πεμπτουσία της σύγχρονης εξουσίας, η μεσολαβηση που πάντα αυξάνει την γνώση της καταστολής. Μέσα σε αυτόν τον κοινωνικό περίγυρο και αντλώντας από τις εμπειρίες του κοινωνικού κινήματος Διεθνώς, καθώς και από την δική μας ζωή ρίχνουμε στην μάχη την έννοια και την πρακτική της Άμεσης Δράσης πρώτα απ' όλα ενάντια στις κρατιστικές αντιλήψεις της κοινωνίας προτείνοντας την δική μας αυτενέργεια και δράση για την λύση πολλών προβλημάτων, ενάντια στα κόμματα και τους εργατοπατέρες (δεξιούς και αριστερούς) για μια αμεσολάβητη δράση, για τον ουσιαστικό έλεγχο των αποφάσεων που ρυθμίζουν τις ζωές μας, γιά την αυτοδιεύθυνση των παραγωγών, ενάντια στο Κεφάλαιο, το Κράτος και όλους τους θεσμούς τους, για μια κοινωνία θεμελιωμένη σε μια νέα κοινότητα αναγκών και επιθυμιών των ανθρώπων και σε ένα επαναπροσδιορισμό της ελευθερίας

κάποιας όψης της ζωής τους στα χέρια τους, είτε στο ατομικό, είτε στο ομαδικό, είτε στο μαζικό επίπεδο, αντιστεκόμενοι στις εντολές των αρχών και υπερφαλαγγίζοντας τα καθιερωμένα κανάλια εξουσίας. Αντί να επαφίονται στα αφεντικά, στους γραφειοκράτες, στους μπάτσους και τους πολιτικούς, οι άνθρωποι βασίζονται στους εαυτούς τους και στην συλλογική τους ισχύ, καθώς αντιλαμβάνονται ότι όλοι αυτοί οι μεγάλοι "επιλυτές προβλημάτων" στην ουσία είναι μέρος του προβλήματος.

Η Άμεση Δράση είναι διαφορετική από την "πολιτική" δράση, η οποία σημαίνει την επιρροή ή την απόκτηση εξουσίας μέσα από έμμεσους δρόμους και όχι μέσα από την ενδυνάμωση των ανθρώπων. Οι "πολιτικές" τακτικές περιλαμβάνουν τις ομάδες πίεσης στο κοινοβούλιο, ψηφοφορίες και διαδηλώσεις. Μερικές φορές, η πολιτική δράση είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για την επίλυση συγκεκριμένων προβλημάτων, μιατέρα όταν οι αντιτιθέμενες δυνάμεις είναι τόσο δυνατές που μια άμεση αντιταράθεση θα ήταν αυτοκτονία. Αλλά σε περιπτώσεις όπου η άμεση δράση είναι κατάλληλη, οι συνέπειες και οι προυποθέσεις της χρήσης της είναι φοβερά πιο σημαντικές.

Το να επιλέγεις την άμεση δράση σημαίνει να ακείς το δικαίωμα σου και την ικανότητα να πάρνεις τις σημαντικές αποφάσεις που επηρεάζουν την ζωή σου. Είναι το να βάζεις τους δικούς σου στόχους και προτεραιότητες - χωρίς να ζητάς άδεια, και χωρίς να ζητάς συγνώμη - και μετά να τα επιτυγχάνεις μέσα από τις ίδιες σου τις πράξεις, ανεξάρτητα από ή ακόμα και αφηφόντας την εξουσία. Η Άμεση Δράση δεν είναι απλά μια τακτική. Είναι το ίδιο το μέσο δημιουργίας και στήριξης μιάς ελεύθερης κοινωνίας. Ο μόνος τρόπος να μάθεις να είσαι ελεύθερος είναι το να δρας ελεύθερα.

## ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

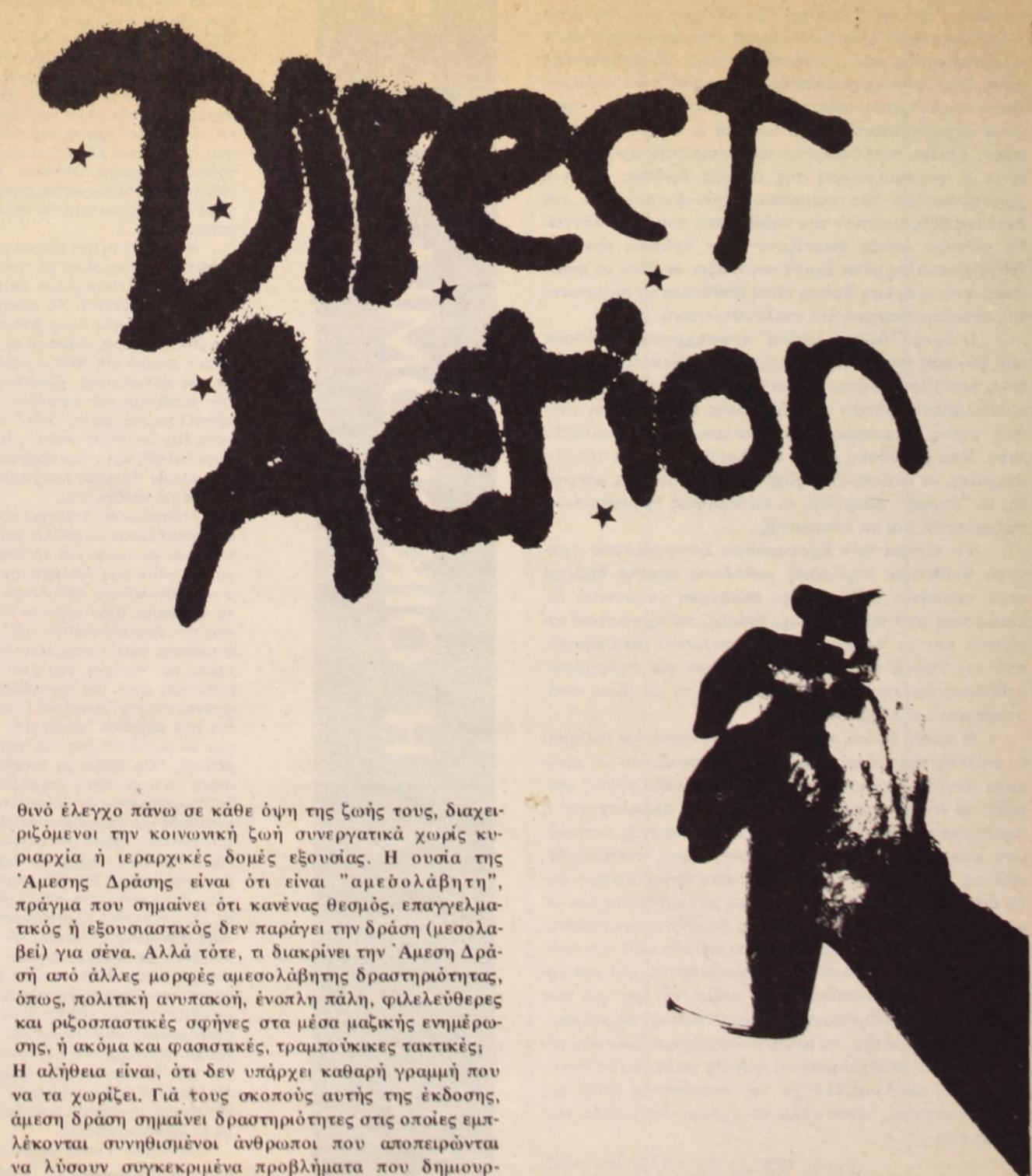
Η άμεση δράση έρχεται να λειτουργήσει σε δύο κυρίως τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας και όλες οι συγκεκριμένες τακτικές που χρησιμοποιούνται είναι ιδιαίτερες για τον κάθε τομέα.

1) Στην αντιπετώπιση μιάς εχθρικής εξουσίας (πολιτική αρένα) - οι τακτικές περιλαμβάνουν μπλοκαρίσματα, αποκλεισμούς, μπουκοτάρισμα, σαμποτάζ, απεργίες παράνομες πορείες και καταλήψεις.

2) Στην επανοικοδόμηση της ζωής μας (Κοινωνική αρένα) - οιμάδες αλληλοβοήθειας και αυτοβοήθειας, κο-οπερατίβες, εναλλακτικοί θεσμοί, ιδιαίτερες κουλτούρες και τρόποι ζωής, ριζοσπαστική θεραπεία.

Η Άμεση Δράση δίνει στους συνθρώπους την

θινό έλεγχο πάνω σε κάθε όψη της ζωής τους, διαχειρίζόμενοι την κοινωνική ζωή συνεργατικά χωρίς κυριαρχία ή iεραρχικές δομές εξουσίας. Η ουσία της Άμεσης Δράσης είναι ότι είναι "αμεσολάβητη", πράγμα που σημαίνει ότι κανένας θεσμός, επαγγελματικός ή εξουσιαστικός δεν παράγει την δράση (μεσολαβεί) για σένα. Αλλά τότε, τι διακρίνει την Άμεση Δράση από άλλες μορφές αμεσολάβητης δραστηριότητας, όπως, πολιτική ανυπακοή, ένοπλη πάλη, φιλελεύθερες και ριζοσπαστικές σφήνες στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ή ακόμα και φασιστικές, τραμπούνικες τακτικές; Η αλήθεια είναι, ότι δεν υπάρχει καθαρή γραμμή που να τα χωρίζει. Για τους σκοπούς αυτής της έκδοσης, άμεση δράση σημαίνει δραστηριότητας στις οποίες εμπλέκονται συνηθισμένα προβλήματα που δημιουρ-



Νότο, από μέρους του κινήματος για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων. Άλλα σε άλλους καυρούς οι πράξεις πολιτικής ανυπακοής είναι κυρίως συμβολικές διαμαρτυρίες ενάντια σε κάτι, παρά όμεσες απόπειρες ανακατάληψης κοινωνικού και προσωπικού ελέγχου πάνω στην ζωή. Οι άνθρωποι που αναμιγνύνονται στην πολιτική ανυπακοή συχνά επιτρέπουν στους εαυτούς τους να υποστούν συλλήψεις "λόγω ανυπακοής προς τις αρχές", επειδή θεωρούν την εξουσία νόμιμη και αντιπάθενται μόνο σε συγκεκριμένους νόμους και πολιτικές.

#### ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΩΝ

Από την άλλη πλευρά άνθρωποι που επιδίδονται στην άμεση δράση δεν βλέπουν καμιά ανάγκη να δικαιολογηθούν. Η άμεση δράση είναι μάλιστα πολύ πιο ανατρεπτική από την πολιτική ανυπακοή. Δεν αποσκοπεί στη μεταρύθμιση ή τον επηρεασμό της κρατικής εξουσίας αλλά στην υπονόμευσή της, που κατορθώνεται με το να γίνεται σαφές πόσο περιττή και βλαβερή είναι αυτή η εξουσία.

Όσο για την ένοπλη πάλη, απαιτεί ένα τελείως διαφορετικό είδος οργάνωσης και προσωπικής δέσμευσης από την άμεση δράση. Δεν είναι ο καθένας ικανός ή προετοιμασμένος για να συμμετάσχει στις δραστηριότητες ενός αντάρτικου των πόλεων, ενώ η άμεση δράση είναι κατ' αρχάς κάτι που μπορεί να κάνει ο καθέλας. Οι αποχοί ίδιας εξουσιούς είναι μεταξύ της λιγότερο απτά. Συχνά οι ομάδες ένοπλης πάλης διαχωρίζονται από τον λαό για τον οποίο μάχονται, ενώ η πεμπτονόμια της άμεσης δράσης είναι να αγωνίζονται οι άνθρωποι για τον εαυτό τους, απορρίπτοντας όσους ισχυρίζονται πως αντιτροσωπεύουν τα "αληθινά συμφέροντα" τους, είτε αυτοί είναι επαναστάτες είτε κυβερνητικοί αξιωματούχοι. Όταν όμως οι άνθρωποι καταφεύγουν οι ίδιοι στη βία για να προστατέουν την κοινότητά τους από ρατσιστικές επιθέσεις ή το περιβάλλον τους, από οικολογική καταστροφή, τότε επιδίδονται σε άμεση δράση.

Εξωταίς του αντικοινοβουλευτικού χαρακτήρα της, η άμεση δράση μερικές φορές συγχέεται με την τραμπούνικη τακτική των δεξιών και φασιστικών ομάδων. Όμως ο αντικοινοβουλευτικός δεν πρέπει να συγχέεται με την αντιδημοκρατικότητα. Ενώ η άμεση δράση αντιπέθεται ριζικά στην κοινοβουλευτική δημοκρατία, η άμεση δημοκρατία είναι στην πραγματικότητα μια μορφή άμεσης δράσης.

Οι φασίστες αντιτάσσονται σε κάθε μορφή δημοκρατίας, "άμεσης ή έμεσης". Το μέλημα τους δεν είναι η ισχυροποίηση ή απελευθέρωση των ανθρώπων, αλλά ο εξουσιασμός και η καταπίεση τους. Οι οργανώσεις τους είναι αντιδημοκρατικές, αυταρχικές και ακολουθούν παραστρατιωτικές κατευθύνσεις: οι στόχοι τους είναι αποκρουστικοί όπου τακτική κι ώρα χρησιμοποιήσουν. Εκείνο που διακρίνεται τις φασιστικές ομάδες δεν είναι η χρησιμοποίηση της άμεσης δράσης, αλλά η χρησιμοποίηση του σωματικού εκφοβισμού και της ένοπλης βίας εναντίον του καθένα που τους αντιπέθεται. Οι μέθοδοι αυτές ταυτίζονται στην κρατική εξουσία, όπως επανειλημένα έχουν αποδείξει οι ίδιοι οι φασίστες, ενώ η άμεση δράση είναι βαθύτατα αντικρατιστική, αντεξουσιαστική και απελευθερωτική.

Ο όρος "Άμεση Δράση" πρωτοχρησμοποιήθηκε από εργάτες αγωνιστές (αναρχοσυνδικαλιστές) προς τα τέλη του 19ου αιώνα, για να υποδηλώσει οποιαδήποτε αμεσολάβητη μέθοδο ταξικής πάλης των εργατών ενάντια στους οικονομικούς και πολιτικούς καταπιεστές τους. Στις μεθόδους αυτές περιλαμβάνονταν οι γενικές απεργίες, οι λευκές απεργίες, οι επιβραδυτικές απεργίες, οι "άγριες" απεργίες, οι καταλήψεις εργοστασίων, τα σαμπτοτάξ και τα μπουκοτάξ.

Το κίνημα των Βρετανών Σουφραζέτών γρήγορα υιοθέτησε παρόμοιες μεθόδους άμεσης δράσης στην καμπάνια του για την απόκτηση εκλογικού δικαιώματος από τις γυναίκες. Επίσης, τα ειρηνιστικά κινήματα και τα κινήματα για τα πολιτικά δικαιώματα, από τον Γκάντι και μετά υποστήριξαν και εφάρμοσαν μεθόδους άμεσης δράσης, και ιδίως τη μη βίανη αντισταση κατά της εξουσίας.

Η άμεση δράση είναι σήμερα ζωντανή και ανθηρή. Ο μαζικός της χαρακτήρας αντικαθρεφτίζεται σε κινήματα μεγάλου αναστήματος, όπως οι καταλήψεις σπιτιών, το αντιπυρηνικό και η πολωνική αλληλεγγύη ή προσαρμοστικότητά της ως μέσον προσφυγής του απόμου μπορεί να διαβαστεί σε κάθε είδους στατιστικές, από τις συστηματικές απουσίες των εργαζομένων από τη δουλειά, μέχρι τις κλοπές στα καταστήματα και τα σαμπτοτάξ: οι δυνατότητές της να βοηθήσει την ανάπτυξη του ανθρώπου μπορούν να μετρηθούν από τον πολλαπλασιασμό των δικτύων αλληλοβοήθειας για την συντριβή των στερεοτύπων του σεξισμού και για την προώθηση της ανθρώπινης απελευθέρωσης. Σε μια εποχή όπου το Κράτος, τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα και οι επαγγελματικοί φορείς επιδιώκουν τον ολόενα πιο απόλυτο έλεγχο της ανθρώπινης ζωής και δραστηριότητας, είναι καλό να έχουμε έναν άσσο στο μανίκι μας.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΨΗΣ»

## ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΒΙΑΣ ΚΕΙΜΕΝΟ 1ο του βρετανού συντρόφου Τζακ Μακαρντλ



Πολύ συχνά στο παρελθόν, η στάση μας απέναντι σε "πράξεις αντίστασης" (όπως η βομβιστική ενέργεια στη σχολή των μπάτων στο Wakefield το Νοέμβρη) περιστρέφονται απλά στο επίπεδο του σε είμαστε υπέρ ή κατά της "βίας". Θα ήταν ανόητο να υποστηρίξουμε πως είμαστε υπέρ της βίας, αλλά αν αποδεχτούμε την πραγματικότητα της αντίστασης, τότε πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για δύο περικλείει. Εξάλλου σε ερείς σκηνώνουμε μια μαύρη σημαία, δεν σημαίνει ότι είμαστε αυτόματα υπεύθυνοι αν κάποιοι άλλοι παρεξηγούν το νόματά της.

Δεν πρέπει να χάνουμε τον καιρό μας φιλονικώντας για τα πως θα αγωνιστούμε ενάντια στους εχθρούς μας. Το ζήτημα είναι να προσπαθούμε να θέτουμε όλες αυτές τις ενέργειες κάτω από μια κριτική σκέψη, για να καταφέρουμε, έτσι, να βελτιώσουμε την αποτελεσματικότητα τους αγώνας μας, οποιανδήποτε μορφή και σε περικλείει. Γιατί τελικά το θέμα μας δεν είναι η αντίθεση μεταξύ βίας και μη βίας σαν ακροωνιαίος λίθος της επαναστατικής δραστηριότητας, αλλά αν τα μέσα που επιλέγουμε κάθε φορά μας βοηθάνε στη δουλειά μας. Το βέβαιο πάντας είναι ότι η χρησιμοποίηση της πολιτικής βίας δεν εξαρτάται στό κάποιες ιδιοτροπίες ούτε και είναι χαρακτηριστικό ανώμαλης προσωπικότητας των ατόμων που την κανούν. Εξαρτάται όμεσα από τις κρατούσες κοινωνικές συνθήκες. "Όπως και το σύνολο (και η βία) της αντίστασης βρίσκεται σε άμεση σχέση με το σύνολο της καταστολής που υπάρχει.

Η αντίσταση δεν γίνεται με την ένοια της συμβολικότητας αλλά με την ένοια της υπεράσπισης του εαυτού σου στην επίθεση που δέχεσαι καθημερινά. Το σύνολο της δύναμης που χρησιμοποιείς και ο βαθμός της απαραίτητης βίας διαφέρει, ανάλογα με το πόσο μεγάλη είναι η απειλή και πόσο υψηλό είναι το επίπεδο της καταστολής. Βέβαια πριν αποκτήσεις την ικανότητα να γνωρίζεις πόση δύναμη χρειάζεσαι ενάντια σε "κάτι" πρέπει πρώτα να έχεις ένα ξεκάθαρο στόχο για να παλέψεις. Τι είναι δηλαδή αυτό που προσπαθείς να πετύχεις και ποιούς θεσμούς προσπαθείς να προβοκάρεις με τις πράξεις σου;

Η βομβιστική ενέργεια στο Wakefield είχε σαν αποτέλεσμα να ανοίξει μια τρύπα στο φράχτη μιας φυλακής και να σπάσουν 7 παράθυρα. Η ομάδα που ανέλαβε την ευθύνη, έγραψε στην κοινοποίηση που έκανε: "Αποφασίσαμε να τινάδουμε στον αέρα το Κέντρο Εκπαίδευσης των Δεομοφύλακων σας". Αν αυτός ήταν ο σκοπός, τότε 7 σπασμένα παράθυρα και μια τρύπα στο φράχτη, δεν είναι τίποτα. Σίγουρα καλύτερη είναι μια προσπάθεια που ίσως ξεφύγει από τη "συνολική" νίκη, πάρα η απράξια που σημαίνει "συνολική" ηττοπάθεια. Όμως αν ο σκοπός ήταν να σπάσουν κάποια παράθυρα, δυστοπό με τούβλα θα μπορούσαν άνετα να είχαν κάνει μεγαλύτερη ζημιά. Έτσι θα διαφύλασσαν την απόδημη συνάντηση της επίθεσης, πρέπει να είναι οι πράξεις που θα πετύχεις να προσπαθείς να αποδεχτούμενη ανάλογη σε την πραγματική δύναμη. Καλύτερα να επιχειρείς μια μη θεαματική ενέργεια που πετυχαίνει το στόχο της, από το περιφένεις -ελπίζοντας να συσωρεύεσις αποθέματα για κάτι πιο θεαματικό που ποτέ δεν έρχεται, και έτσι να αδρανοποιείται. Όμως αυτό προϋποθέτει να χρησιμοποιείς τα αποθέματα σου με οικονομία για να πετύχεις το στόχο σου. Ενδικτικό παράδειγμα της έλλειψης οικονομίας στις προσπάθειες και τις αποθέματα. Το "αντάρτικο" είναι μια μέθοδος αντιπάθειας από μια θέση σχετικής αδυναμίας ενάντια σε μια δυνατότερη εχθρική δύναμη, δεν είναι φωτανγίραφο κάποιας μοναδικής μορφής πάλης. Οι αυθόρυμποι έσωκμαροι και οι οργανωμένες ενέργειες από "ένοπλους πυρήνες" έχουν και τα δυο να παιξουν κάποιο ρόλο. Η "αντάρτικη" μέθοδος είναι για να εκμεταλλεύεται όλες τις δυνατότητες πιθανότητες και πηγές για την μετατροπή της αδυναμίας σε δύναμη. Καλύτερα να επιχειρείς μια μη θεαματική ενέργεια που πετυχαίνει το στόχο της, από το περιφένεις -ελπίζοντας να συσωρεύεσις αποθέματα για κάτι πιο θεαματικό

μαθαίνουν και να καταλαβαίνουν κάθε φορά τις κινήσεις μας αποκτώντας έτοις τη δυνατότητα καταστολής της αντίστασης μας. Η επαναστατική στρατηγική μπορεί να ολιγωρεί πρόσκαιρα για να κερδίσει χρόνο και να χρησιμοποιήσει αυτό το χρόνο για να παράγει τη θέληση για αντίσταση σε ακόμα μεγαλύτερο αριθμό ατόμων). Μ' αυτή τη στρατηγική πετυχαίνει στη λόγη σου τη ζωή. Γιατί ή θα αφήσεις την εξουσία να σε καταστρέψει καθημερινά ή θα την αναγκάζει συνέχεια να χάνεις. 'Ετοις χτύπα πάσια στη μάσκα και τρέχα στην ασφάλεια. ΠΟΤΕ ΜΗ ΓΙΝΕΣΑΙ ΣΤΟΧΟΣ.

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΜΙΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΥΤΗ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ. Ταυτόχρονα όμως, δεν μπορούμε να σκεφτόμαστε πάντα τον αντίκτυπο των ενεργειών μας στη κοινωνία, μιας και μας είναι γνωστή η ηγετολογική της δόμηση. Το ζήτημα είναι να φερθούμε έξυπνα, έτοις ώστε με τη πάροδο του χρόνου να γινόμαστε όλοι και πιο αποδεκτοί από τον κόσμο. Εάν δεν συμβεί αυτό τότε περνάμε στην απομόνωση που συνοδεύεται από την ανοικτή τρομοκρατία. Απελπισμένες καταστάσεις αποζητούν απελπισμένα μέτρα, που πιθανά δεν θα ενστερνίζομασταν σε άλλη περίπτωση. Για παράδειγμα στη Δυτ. Γερμανία αυτό οδήγησε αναπόφευκτα στις συμβολικές ενέργειες (εκρήκεις βομβών στις διαδρομές - *RAF*) σημάδεσε επίθεση ενός

τια στον κρατικό μηχανισμό καταστολής κάτιον των ψηφιαλισμό, προσωποποιημένη σε όποια, όπως οι *Buback, Ponto, Schleyer, Haig, Kroesen...*

Τα πεδία των μαχών πρέπει να έχουν μια δική τους λογική που αψηφά τα καλοστημένα σχέδια της εξουσίας. Για αυτό κάθε σχέδιο δράσης πρέπει να είναι τόσο ευέλικτο, ώστε να επιτρέπει τη ματαίωση ή την αναδιοργάνωση ή και ακόμα δυναμικές αλλαγές στην τακτική. Το κίνημα της 2ας Ιουνή πιέστηκε να δεχτεί την κλασική στρατηγική (κράτης δηλαδή) το ένα πόδι στην παραμονή και το άλλο στην νόμιμη πολιτική δράση μέσα σε "κοινωνικές" ομάδες έτοις ώστε να είναι πού άμεσα από τη *RAF* στο βωμό της εξουσίας. Και έπεισε στη λούπτη της επαγγελματικής επανάστασης (όπως και η *RAF*). Ακριβώς εξαιτίας της άγριας αντιδρασης του κόσμου εναντίον τους το να πισωγυρίζεις μ' αυτό τον τρόπο - σε δραστηριότητες έξω από τη στρατηγική της επίθεσης - έναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Το γεγονός ότι αυτοί που συνελήφθησαν τάχτηκαν με την οργάνωση της *RAF* δε προκαλεί κατάπληξη γιατί έγινε για να συνεχιστεί ο αγώνας τους απ'έξω. Τελικά πολλές φορές η πρακτική ξεπέρνει ορισμένες ιδεολογικές διαφορές (άλλωστε στη *RAF* ήταν μαρξιστές-λενινιστές ενώ το κίνημα της 2ας Ιουνή ήταν ένα μικτό γκρουπ από αναρχικούς και ελεύθεριακούς σοσιαλιστές). Έτοις η δράση των "Επαναστατών της Νότιας Ιανών" (*RAF*) στην Εδιμούρη απέ-

σας μπορεί να εννοηθεί σαν συνέχεια στο σημείο που σταμάτησε η 2α Ιουνή. Η πολιτική βία που παρουσιάζεται σαν επίθεση στην ιδιοκτησία και όχι σε άτομα είναι μια σοβαρή και επικίνδυνη σπάτη. Οι βόμβες (και ειδικά ισχυρά εκρηκτικά) είναι πολύ "αδιάκριτα" όπλα. Το να περψένεις μια βομβιστική ενέργεια να χτυπήσεις μόνο την "ιδιοκτησία" χωρίς να χτυπήσεις ανθρώπους (έστω και τυχαία) είναι αφελές και ανεύθυνο. Αυτό φυσικά δεν καταδικάζει κάποια πράξη αντίστασης, αλλά ζητά να χρησιμοποιείται περισσότερα υπεύθυνα και ειδικευμένα. Γιατί υπάρχει αυτή η αποστροφή στη χρήση πολιτικής βίας εναντίον ατόμων που τους αξίζει τελικά με κάποιο οωστό και διακριτικό τρόπο; Το να πυροβολήσεις έναν μισητό και αντιδραστικό εξουσιαστή φαίνεται βίαιο. 'Όταν ανατινάζεις συμβολικά ένα κτίριο, σε μια προσπάθεια αντιδρασης στη καθημερινή καταπίση, μπορεί χωρίς να το θες η πράξη σου να στραφεί εναντίον σου, αν κατά τύχη προκαλέσεις σάνταστο ή τραυματισμό τελείως αθώων ατόμων. Καλύτερα λοιπόν να δώσουμε στη βία τη θέση που τη ανήκει πραγματικά! Η βομβιστική ενέργεια στο *Wakefield* ήταν μια καλή προσπάθεια, αλλά δεν είχε τόσο μεγάλη απήχηση σαν διαμαρτυρία ενάντια στην "βιομηχανία καταστολής", δύο εάν κατάφερνε να αναγκάσει αυτούς που είναι υπεύθυνοι για "τα βασανιστήρια και τους φόνους" να απολογηθούν δημόσια. Οι συμβολικές χειρονομίες μπορούν να προβάλουν μόνο αυτούς που επιπλέον

ζουμε ότι θα πάρουμε με το μέρος μας, αλλά δεν καταφέρνουν κανένα πλήγμα στον εχθρό, του οποίου η καταστολή δεν είναι καθόλου συμβολική.

Η πολιτική βία είναι σπλαχνή συνέχεια της πολιτικής δράσης με βίαιη έννοια. Η αναγκαιότητά της ή η άρνηση της δεν βρίσκονται ποτέ σε πλήρη διάσταση. Σαν τακτική, έχει σκόπιούς και όρια, όμοια όπως κάθε άλλη τακτική. Η δυναμική δράση - η χρήση ή η απελήγηση για χρήση βίας σαν ένα μέσον που θα ταρακουνήσει την κοινωνική δομή - είναι η συνέχεια της πολιτικής δράσης.

Η ανεργία, η φτώχεια κι η καταστολή είναι ενδείξεις για απαρχή πολιτικού πολέμου. Και όλες οι επί μέρους ενέργειες "πολέμου" πρέπει να αναμένεται πως θα συναντηθούν με τις ενέργειες της Άμεσης Δράσης. Αν οι άνθρωποι κάποτε μετατρέπουν την οργή τους σε βία, είναι γιατί η "συνταγματική" βία του κράτους καταλαβαίνει μόνο μια γλώσσα. Αυτό που τελικά πρέπει να εκπλήσσει δεν είναι ότι υπάρχει βίαιη αντίσταση αλλά το ότι αυτή είναι τόσο μικρή ακόμα. Εκείνο που μπορούμε να κάνουμε εμείς είναι να αναπτύξουμε τον προβληματισμό πάνω στη χρήση της πολιτικής βίας, δύο οποιούδεμα και να βεβαιωθούμε ότι τα μαθήματα που πάρουνομε από τη δράση μας μπαίνουν σε αωτό δρόμο.

ΤΟ 18ο ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ κάτω από υψηλή επιτήρηση, από τότε που ένας φονιάς, για την ακρίβεια ένας "επικίνδυνος άρρωστος" επιτίθεται σε γιαγιάδες.

Οι δρόμοι διασχίζονται από περιπλόκους οπλισμάνων C.R.S. (MAT), μπάτσοι με πολιτικά τριγυρίζουν παντού, και σε όλα τα σταυροδρόμια είναι σταθμευμένες κλούβες. Οι τοίχοι είναι γεμάτοι από τις τρίχρωμες (μπλέ, άσπρο, κόκκινο) αφίσες του Εθνικού Μετώπου (το ακροδεξιό κόμμα του *Zan Mari Lepén*) "ενάντια στην ανασφάλεια", τα γραμματοκιβώτια είναι φίσκα από προκυρήσεις για την επαναφορά της ποινής του θανάτου ενάντια στον συρφετό που έχει κατακλύσει την συνοικία.

Στο 18ο Διαμέρισμα, συνοικία από τις πιο προλεταριακές του Παρισίου - της οποίας ο πληθυσμός αποτελείται κατά το μεγαλύτερο μέρος από μετανάστες - η ψύχωση που προκύπτηκε από ένα "τόσο συνηθισμένο όσο και φοβερό" παραδειγμα εγκληματικότητας, αποτελεί γόνιμο έδαφος για τους φασίστες του *Lé-Pen*, που στις τελευταίες Δημοτικές εκλογές είχαν πάρει μόνο το 3% των ψήφων.

Ετσι, στα πλαίσια της προσπάθειας του Εθνικού Μετώπου να εισχωρήσει και σε αυτή τη συνοικία: -2000 ηλικιωμένες κυρίες κλήθηκαν με ονομαστικό γράμματα, σε μια διαδήλωση ενάντια στην αγασφάλεια και την ανικανότητα της κυβέρνησης να "επιβάλλει" την τάξη.

-Μια επιτροπή ενάντια στην ανασφάλεια ιδρύθηκε με την πρωτοβουλία "κατοίκων του 18ου", που

κάνουν περιέργα ορθογραφικά λάθη στα ονόματα των δρόμων και του μετρό της "αγαπημένης τους συνοικίας", επιτροπή που παρουσιάζεται σαν απολιτική, και απαιτεί την επιστροφή της γκιλλοτίνας. Αυτή η επιτροπή κάλεσε "τελείωσα τυχαία" σε διαδήλωση, μερικές εκατοντάδες μέτρα από την συγκέντρωση του Εθνικού Μετώπου!

- Την Κυριακή 25 Νοέμβρη, 1000 περίπου φασίστες του Εθνικού Μετώπου διαδήλωσαν ενάντια στην αγασφάλεια. Η πορεία έκανε από την πλατεία *Clichy* και κατέληξε στη Δημαρχία του 18ου διαμερίσματος. Τα συνθήματα που φωνάχτηκαν ήταν: "Η Γαλλία στους Γάλλους", "Να ξαναεφαρμόσουμε την ποινή του θανάτου για τους εγκληματίες", κ.α. Πολλά άτομα προπλακιστήκαν, επειδή έδειχναν να μην επιδοκιμάζουν την πορεία. Ετοίς, κάποιοι της συνοικίας που κοιτούσαν από τα παράθυρά τους τους φασίστες με μισό μάτι, είδαν την πόρτα τους να σπάει από κλωτσιές. Ένας φωτογράφος που προσπάθησε να αποθανείται τη σκηνή χτυπήθηκε σοβαρά. Ταυτόχρονα, το Εθνικό Μέτωπο τηλεφωνούσε σε πολλούς ραδιοσταθμούς καθώς και στην τηλεόραση, λέγοντας ότι: "Αντιφασίστες σε γκρουπ θα πήγαναν να αιματοκυλήσουν την πορεία των "Gàllous". Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός, ότι οι άντρες των C.R.S., που ήταν πανταχού παρόντες, δεν έκαναν τίποτα για να εμποδίσουν τις βίαιες ενέργειες των φασιστών.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ;

Μέσα σ' αυτό το κλίμα του μίσους και του ντελιρίου για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, η σοσιαλιστική κυβέρνηση θα μπορούσε να φανεί παγιδευμένη. Η πραγματική θέση της σοσιαλιστικής εξουσίας είναι διαφορετική από το πρόσωπο που παρουσιάζει.

Στο 18ο Διαμέρισμα του Παρισίου των 186.000 κατοίκων, η αστυνομική παρουσία ανέρχεται στους 555 μπάτσους και 80 C.R.S.. Η απόφαση για την αύξηση των σωμάτων

απαδούς της. Αφήνει λοιπόν την αντιπολίτευση να "υπερθερματίζει" για τη βία, την εγκληματικότητα και τη δημόσια τάξη, χωρίς να συμφωνεί με τις θέσεις της, και ταυτόχρονα αυξάνει στο μάθημα την αστυνομική παρουσία και κατασ

# ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι περιλήψεις ομιλιών με ανάλογα θέματα, οι οποίες έγιναν στη διεθνή αναρχική συνάντηση της Βενετίας τον Σεπτέμβρη του '84. Αυτά, και άλλα που θα ακολουθήσουν έχουν σαν σκοπό να δώσουν στους αναγνώστες μας, μια πρώτη εικόνα για την κίνηση των ιδεών στον αναρχικό χώρο σήμερα. Ελπίζουμε να δημοσιεύσουμε και ολόκληρες τις εισηγήσεις αφού η περιληπτική παρουσίαση τους είναι σίγουρα ελλειπής. Παρ' όλα αυτά νομίζουμε ότι έστω και έτσι παρουσιάζουν ενδιαφέρον, για αυτό άλλωστε και τις έχετε τώρα μπροστά σας.

**Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ, του Roberto Ambrosoli:**

Το αναρχικό κίνημα σήμερα, υποφέρει από μια δυσκολία στην πολιτιστική του μετάδοση: οι αναρχικοί προσπαθούν να παρουσίασουν το σχέδιό τους για την κοινωνική αλλαγή, αλλά δεν είναι ικανοί να γνωστοποιήσουν τους λόγους που το πιστεύουν. Αυτό οφείλεται στο ότι το σχέδιο για την κοινωνική αλλαγή παρουσιάζεται στους πιθανούς "πιστούς" χωρίς να συνοδεύεται από μια κατάλληλη και συναρφή κοσμιθεωρία (*weltanschauung*).

Χωρίς δηλαδή μια γενική θεωρία της ύπαρξης και των σχέσεων (ανάμεσα στους ανθρώπους, ανάμεσα στους ανθρώπους και τη φύση κλπ) στην οποία οι άνθρωποι να μπορούν να βρουν μια ταυτότητα, συνδεδεμένη με το αναρχικό ηθικό ιδανικό. Το καθήκον, να εφοδιαστεί η αναρχική προοπτική με μια επαρκή, ζωντανή θεωρία, έχει αφεθεί στην πρωτοβουλία ξεχωριστών ατόμων, που μόνα τους πρέπει να ανακαλύψουν τους τρόπους απελευθέρωσής τους από την σκλαβία και την φανταστική κυριαρχία. Σαν συνέπεια έχουμε, να παρουσιάζεται μια πολλαπλότητα ερμηνειών, απ' αυτούς που κατάφεραν να πετύχουν κάτι τέτοιο, που ναι μεν μπορεί να μην διαφέρουν πολύ μεταξύ τους αλλά δεν έχουν και ένα κοινό πλαίσιο αρχών και κατεύθυνσης.

Η έλλειψη μιας αυτόνομης και αυθεντικής ζωντανής φιλοσοφίας, περιορίζει την πιθανότητα διάδοσης της ελευθεριακής κοινωνικής προοπτικής, και επίσης αναγκάζει τους αναρχικούς να αναζητούν την προσωπική τους ταυτότητα μέσα στην φαντασιακή κυριαρχία. Η αναφορά στον ακτιβισμό σαν μια πηγή ταυτότητας (σύνηθες φαινόμενο στο κίνημα) λύνει επιφανειακά το πρόβλημα, γιατί ο ακτιβισμός, ειδικά της ιδιάτερης αναρχικής μούχλας, δεν μπορεί να καλύψει όλες τις πλευρές της ύπαρξης, και αφήνει ακάλυπτους διάφορους τομείς της προσωπικότητας στην επιρροή της φαντασιακής κυριαρχίας. Ο ακτιβιστής δεν είναι αρκετός ώστε να εκφράσει ολόκληρα τον αναρχικό.

Η κατάσταση αυτή απαιτεί μια συλλογική αντιμετώπιση και μελέτη, με στόχο την οικοδόμηση μιας αναρχικής ζω-

καταλάβουμε τους λόγους μιας μακράς σειράς ηττών του αναρχισμού. Ήττες που ήταν αναπόφευκτες, από την πρώτη στιγμή, αφού οι αναρχικοί βασίστηκαν περισσότερο πάνω σε καθαρά ηθικά κριτήρια παρά σε πολιτικά.

Αυτό, φυσικά δεν σημαίνει ότι η ιστορία του αναρχισμού πρέπει να είναι απαραίτητα μια ιστορία ηττών. Απλά δίνει μια εξήγηση της ιστορικής και πολιτικής υποταγής του στον μαρξιστικό σοσιαλισμό, και στον καπιταλιστικό φιλελευθερισμό. Από την άλλη πλευρά, η ιστορική ήττα του αναρχικού κινήματος είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της ιδεολογικής του ισχύος. Χάνοντας ο αναρχισμός, έχει αποδειχθεί ότι η ελευθερία δεν μπορεί να έρθει μέσα από τους δρόμους που προτείνουν ο σοσιαλισμός και ο φιλελευθερισμός. Έτσι, μετά από 100 χρόνια, ο αναρχισμός παραμένει ημόνη εναλλακτική πρόταση για κείνους που πραγματικά επιθυμούν την ελευθερία και την ισότητα, γενικευμένες στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό.

ναλάβουν. Εν έτει 1984 ολόκληρος ο κόσμος αισθάνεται τρόμο μπροστά στα πυρηνικά όπλα, που αποτελούν την υπέρτατη έκφραση της κρατικής εξουσίας. Το κράτος, είτε καπιταλιστικό είτε σοσιαλιστικό, έχει κατακτήσει αυτό που πάντα επεδίωκε: την δύναμη να καταστρέψει κάθε πολίτη του κάθε κράτους.

Οι αναρχικοί υποστήριζαν ότι 'ήταν απαραίτητο η βιομηχανική παραγωγή να περιέλθει στα χέρια των παραγωγών της. Οι σοσιαλιστές υποστήριζαν ότι αυτή έπρεπε να είναι στα χέρια του κράτους. Το αποτέλεσμα είναι, όπως όλοι μπορούμε να δούμε ρίχνοντας μια ματά στον κόσμο σήμερα, ότι όσο ο έλεγχος της βιομηχανίας συγκεντρώνεται στα χέρια του κράτους, τόσο πιο αδύναμοι γίνονται οι βιομηχανικοί εργάτες. Συγκρίνατε την κατάσταση του βιομηχανικού εργάτη στην Σοβιετική Ένωση, 67 χρόνια μετά την μπολσεβίκικη επανάσταση, με αυτή του βιομηχανικού εργάτη στην καπιταλιστική Δύση. Ο κοινός παρονομαστής που συνδέει τους αγώνες της Αλληλεγγύης στην Πολωνία μ' αυτούς των ανθρακωρύχων στην Βρεττανία είναι η αντίθεσή τους με το Κράτος. (Στην Βρεττανία η βιομηχανία άνθρακα είναι στην κυριότητα του κράτους 38 χρόνια ενώ ελέγχεται απ' αυτό 45 χρόνια).

Πόσο καιρό ετοιμάζονται οι σοσιαλιστές προκειμένου να έρθει ο σοσιαλισμός; Τον περασμένο αώνα η αναρχική φράξια αποκλείστηκε βίαια από την ιστορία, από τους οπαδούς του κρατικού σοσιαλισμού, είτε από τους μαρξιστές στην 1η Διεθνή είτε από τους Φαβιανούς στην Βρεττανία. Οι συνήθεις πολίτες βέβαια, έμειναν ανεπτρέαστοι, αλλά όταν τα μεγάλα σοσιαλιστικά κινήματα αναδείχθηκαν σε πολιτική δύναμη, ήταν ο κρατικός σοσιαλισμός που εκπροσώπησε την σοσιαλιστική ιδεολογία στον απλό απολίτικο πληθυσμό. Και στην Ανατολή και στην Δύση έχει αμφισβητηθεί πλήρως, γιατί στην μεν Ανατολή προυποθέτει την παρουσία ενός αστυνομικού κράτους, ενώ στην Δύση προυποθέτει την παρουσία μιας διευθυντικής γραφειοκρατικής τάξης, που συντηρείται από τον λαό.

Αυτό είναι που εξηγεί πως γελοίες πολιτικές προσωπικότητες σαν τον Ρέγκαν στην Αμερική, ή σαν την Θάτσερ στην Βρεττανία είναι δημοφιλείς στους ψηφοφόρους. (Δεν χρειάζεται να τονίσω ότι η πάση τους στην "μικρή κυβέρνηση" δεν επεκτείνεται στα κλειδιά του κράτους: το στρατό, τη δικαιοσύνη, την αστυνομία). Και επίσης εξηγεί γιατί στα μαρξιστικά κράτη, που ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού, το ιδανικό του σοσιαλισμού έχει μετατραπεί σε ένα κυνικό ανέκδοτο μέσα από την σχέση του με την απολυταρχική ολιγαρχική τάξη.

Ο αναρχισμός ήταν πάντα η απαραίτητη συνείδηση της πολιτικής αριστεράς. Το μελλοντικό του καθήκον είναι να διασώσει όλες εκείνες τις αυθόρυμητες κοινωνικές ενέργειες των ανθρώπων προς τα σοσιαλιστικά ιδανικά, απ' αυτό που μοιάζει σήμερα να είναι η τελευταία αριθμούτεια του σοσιαλιστικού κινήματος.

ντανής φιλοσοφίας, που δεν θα είναι μια ανάμεσα σε πολλές άλλες, αλλά η οποία θα περιέχει τις γενικές αρχές και τα όρια αυτού του ξεχωριστού τρόπου αντιμετώπισης των πραγμάτων (και έτσι, αυτόν τον ιδιάτερο τρόπο ζωής, ακόμη και καθημερινά), και η οποία θα είναι συνδεμένη με την ελευθεριακή άποψη της κοινωνικής οργάνωσης. Για να κατακτήσουμε αυτόν τον πραγματικά φιλόδοξο στόχο, πρέπει οπωσδήποτε να δώσουμε πρώτα ένα θετικό ορισμό της έννοιας της ελευθερίας.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ, του Nico Berti:**

Ο αναρχισμός, σαν μια ριζοσπαστική κριτική του υπάρχοντος συστήματος, είναι το τελικό αποτέλεσμα της κοινωνικής πορείας και εξέλιξης. Ταυτόχρονα, αποτελεί μια επαναστατική απάντηση στην αποσύνθεση των εννοιών που δημιουργεί αυτή η εξέλιξη. Αυτή η απάντηση είναι σαφής όταν προτείνει μια ελευθεριακή κοινωνία σαν την μοναδική λύση που είναι ικανή να δώσει ουσιαστικό περιεχόμενο στην ανθρώπινη κοινωνία. Σαν τελικό σημείο της λογικής της κοινωνικής εξέλιξης, ο αναρχισμός περιέχει στοιχεία της φιλελευθερης παράδοσης του διαφωτισμού, ενώ σαν απάντηση στην λογική που θέλει να εξαφανίσει, έχει γνήσια σοσιαλιστική καταγωγή. Αυτό εξηγεί την μοναδιρότητα του αναρχικού κινήματος, και τους ιδιάτερους ουσιαστικούς δεσμούς του με τα πλατύτερα σοσιαλιστικά και εργατικά κινήματα.

Απ' όλα αυτά, είναι δυνατό να στηρίξουμε μια υπόθεση για την φύση του αναρχικού κινήματος, το οποίο μπορεί να οριστεί ως εξής: είναι ένα ηθικό κινήμα που δρα με μια πολιτική κατεύθυνση, μέσα στην κοινωνία. Αυτή η αντίθεση - διχοτόμηση, ανάμεσα στο ηθικά ακράδαντο ιδανικό του αναρχισμού που το κάνει εντελώς διαφορετικό από κάθε άλλο πολιτικό κίνημα, και στις πιεστικές πολιτικές απατήσεις να ανταποκριθεί στην πραγματικότητα, έχει σημαδέψει ολόκληρη την ιστορία του κινήματος.

Αν εξετάσουμε αυτή την ερμηνεία στην ολότητά της, γίνεται δυνατόν να

Roberto Ambrosoli (Τορίνο): Μέλος της συντακτικής επιτροπής που εκδίδει το τριμηνιαίο Volonta και μέλος του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών.

Nico Berti: Ερευνητής του ινστιτούτου μοντέρνας ιστορίας των πανεπιστημίου της Πάντοβα, ένας από τους εκδότες του Volonta, και μέλος του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών.

Colin Ward (Κόλτσεστερ Αγγλία): Πολεοδόμος, ένας από τους εκδότες του εβδο

Λάβαμε απ' την Αγγλία το βιβλίο του *Stewart Christie, Stefano Delle Chiaie*: Το πορτραίτο ενός μαύρου τρομοκράτη, που κυκλοφόρησε στη σειρά *Black Papers* από τις εκδόσεις *Anarchy magazine - Refract Publications*. Αναφέρεται στη δράση του ιταλού φασίστα *Delle Chiaie* τα τελευταία 20 χρόνια και δείχνει παράλληλα όλο το πλέγμα των φασιστικών διασυνδέσεων και ενεργειών που σαν κύριο στόχο έχουν το κτύπημα του επαναστατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. Για να έχετε όμως μια πληρέστερη εικόνα του θέματος που πραγματεύεται το βιβλίο, παραβάτουμε μια βιβλιοκριτική του αγγλικού αναρχικού περιοδικού *Black Flag*, όπως επίσης και ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το βιβλίο που αναφέρεται στις διασυνδέσεις των ιταλών φασιστών με την ελληνική χώντα. Ελπίζουμε στο μέλλον να μας δοθεί η δυνατότητα να μεταφράσουμε ολόκληρο στα ελληνικά αυτό το πράγματι φοβερά ενδιαφέρον βιβλίο.

Τική και η φασιστική διείσδυση στον κοινωνικό περίγυρο του αναρχισμού έχει αναμφίβολα συμβεί ως τώρα, και πιθανά θα αυξηθεί καθώς ενεργοποιούμαστε πιο πολύ, ή καθώς χειροτερεύει η κρίση.

Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε κάτι τέτοιο, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν οργανωθούμε με γερές και συνεκτικές ομάδες. Θα μάθουμε να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον όπως πρέπει, υπεύθυνα. Ενώ όπως είμαστε τώρα, ανοργάνωτοι, χωρισμένοι και με έχθρες, είμαστε ευάλωτοι για μια διείσδυση τύπου *Piazza Fontana*. Μερικές "αναρχικές αιχμές" μπορούν να προκαλέσουν ανησυχία στην κυβέρνηση και στην αστυνομία.

"Όποιος αρμφιβάλλει για την ειλικρίνεια των φασιστών καλά, θα κάνει να διαβάσει αυτό το βιβλίο και να σκεφτεί πολύ τι έννοεί. Μερικοί φασίστες μπορεί σαν άνθρωποι να είναι ευλικρινείς, ανοιχτοί σε λογικές συζητήσεις και διαφωνίες, αλλά δεν υπάρχει καμιά αρμφιβολία για τις φασιστικές ιδιότητές τους. Στην *Black Flag* μας πλησίασαν από το Εθνικό Μέτωπο, αλλά τους αποκρύψαμε αποφασιστικά. Όμως μερικοί άνθρωποι από τους αφελείς του ελευθεριακού χώρου πιστεύουν πως είναι πρωτοποριακό ή και επαναστατικό να φλερτάρουν με τους φασίστες. Σε μια εποχή που βασιλεύει η σύγχυση αυτό που έχει σημασία είναι η σαφήνεια. Ο Αναρχισμός και ο φασισμός δεν έχουν τίποτα τα κοινό, ούτε στην θεωρία ούτε στην πράξη.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, είναι καλογραμμένο, ολοκληρωμένο με παραρήματα και χρονολογίες. Διδαχτείτε από τα συμπεράσματά του, είναι σημαντικά. Προσωπικά, περιμένω το δεύτερο από τα *Black Papers*.

Είναι μια πράγματι μεγάλη ιστορία, και δεν θέλω να προχωρήσω σε λεπτομέρειες (καλύτερα να διαβάσετε το βιβλίο), αλλά αρκεί να πούμε πως ενώνει τρεις δεκαετίες, και ένα σημαντικό τμήμα του πλανήτη. Περιλαμβάνει το NATO, την *ODESSA*, την *CIA*, την *SID* (Ιταλική μυστική υπηρεσία) διάφορες ναζιστικές ομάδες, τη Μαφία, το λαθρεμπόριο ναρκωτικών, τα αποσπάσματα θανάτου στην Λατινική Αμερική, την στοά και τον πανταχού παρόντα *Delle Chiaie*, που επιβίωσε μέσα σε τόσες καταστάσεις λόγω των φίλων και προστατών του.

Αλλά το βιβλίο είναι κάτι παραπάνω από μια απλή αναφορά στην δράση ενός ατόμου, γιατί στην πραγματικότητα μιλά για τον ρόλο των φασιστικών οργανώσεων και του κράτους. Το βιβλίο αποδεικνύει τους δεομούς μεταξύ του κράτους και των Ναζί και δείχνει πώς οι ναζί αποτελούν το βρώμικο άκρο του κράτους. Η Στρατηγική της 'Εντασης στην Ιταλία, που οδήγησε στην σφαγή της *Piazza Fontana* και τον θάνατο του *Pinelli*, δείχνει να αποτελεί μέρος ενός γενικώτερου σχεδίου που κυριοφόρησε από τις υπηρεσίες του Κράτους μετά το τέλος του β' παγκόσμιου πολέμου. Στον ρόλο των "αληθηφανών αρνητών" πρακτόρων του κράτους, οι ναζί δουλεύουν για να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ένα στρατιωτικό πραξικόπεμπτο θα είναι και πιθανό και αποδεκτό, απ' τις μεγάλες μάζες του πληθυσμού. Αυτός είναι ο ρόλος των φασιστικών οργανώσεων, πέρα απ' το τι πιστεύει ο κάθε φασίστας ξεχωριστά, για αυτό υπάρχουν αυτές οι οργανώσεις.

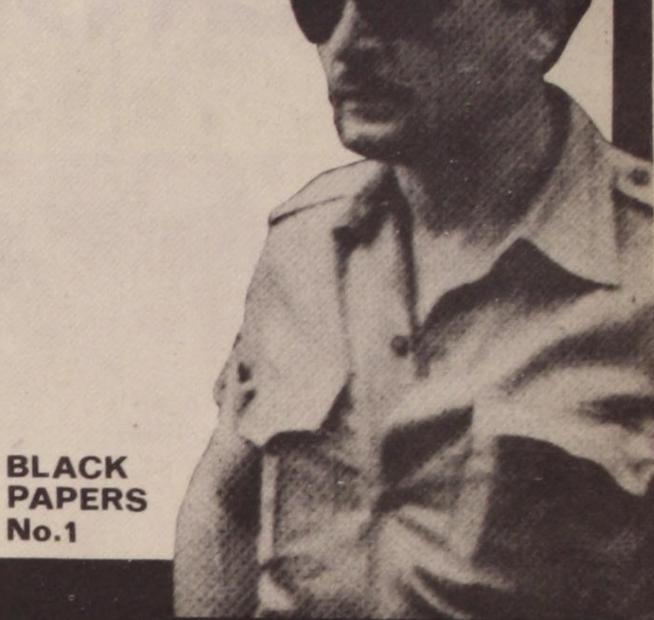
Το βιβλίο οδηγεί σε αυτά τα συμπεράσματα και συνεπώς δίνει και τα μαθήματά του. Δεν είναι απ' τα βιβλία που διαβάζονται και ξεχινούνται, αλλά απαιτεί να σκεφτούμε για την κατάσταση και μόνοι μας. Το πριοτάτικό της *Piazza Fontana* δεν είναι μοναδικό και ξεκουμένο. Η κρα-

τική και η φασιστική διείσδυση στον κοινωνικό περίγυρο του αναρχισμού έχει αναμφίβολα συμβεί ως τώρα, και πιθανά θα αυξηθεί καθώς ενεργοποιούμαστε πιο πολύ, ή καθώς χειροτερεύει η κρίση.

Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε κάτι τέτοιο, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν οργανωθούμε με γερές και συνεκτικές ομάδες. Θα μάθουμε να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον όπως πρέπει, υπεύθυνα. Ενώ όπως είμαστε τώρα, ανοργάνωτοι, χωρισμένοι και με έχθρες, είμαστε ευάλωτοι για μια διείσδυση τύπου *Piazza Fontana*. Μερικές "αναρχικές αιχμές" μπορούν να προκαλέσουν ανησυχία στην κυβέρνηση και στην αστυνομία.

## STUART CHRISTIE

### STEFANO DELLE CHIAIE PORTRAIT OF A BLACK TERRORIST

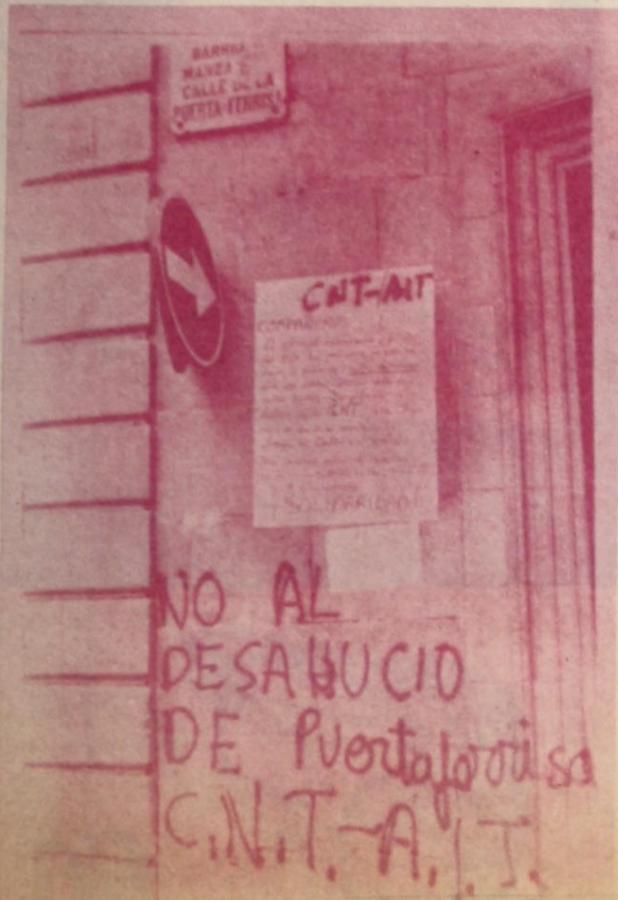


BLACK PAPERS  
No.1



Κ Πλευρής

# ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ CNT



Σε όλα σχεδόν: τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (εκτός από την Εθνική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση της Μαδρίτης, όπου η φασιστική λογοκρισία του PSOE δεν το έχει επιτρέψει), γίνεται λόγος για άλλη μια φορά για τις δραστηριότητες μας, αφού μετά τις 18 Σεπτεμβρης η κυβέρνηση μας έκλεψε άλλο ένοπλο τα κτήρια μας.

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Μέχρι και μια αστική εφημερίδα κυκλοφόρησε έκτακτο παρότρημα (τι τιμή μας κάνουν!). Αυτό δεν είναι τόσο γνωστό, είναι μερικές ιδιαιτερότητες, που αναφέρουμε στη συνέχεια:

Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της UCD, με τον Χουάν Κάρλος Α' σαν μονάρχη, και τους φαλαγγίτες Σουάρες σαν πρόδροπο της κυβέρνησης, και Μαρτίν Βίγια σαν υπουργό Εσωτερικών, γίνεται μια προσπάθεια να πάρει μέρος η CNT-AIT στο "δημοκρατικό" παζάρι, με μέλη προερχόμενα από τον κάθετο συνδικαλισμό, με ταυτότητα της CNT και αμειβόμενα από τον Βίγια. Αυτό δεν γίνεται κατορθωτό, και ο Βίγια μας προβοκάρει με την δικαστική παρωδία των γεγονότων της SCALA.

Με την άνοδο των διαδόχων του φρανκισμού στην έξουσία, το PSOE –ενώ εξακολουθεί να υπάρχει σαν μονάρχης αώνιος ο Χουάν Κάρλος Α' (γι' αυτή την ιδιότητα εισπράττει 29 εκατομύρια -πεσέτες τον μήνα), και σαν αρχηγός της εκτελεστικής έξουσίας ο Φελίπε Γκονζάλες Μάρκες δια μέσου του παντοδύναμου αντιπροέδρου Αλφόνσο Γέρρα –επιχειρεί εκ νέου την προσπάθεια εκπόνευσης της CNT-AIT, υπολογίζοντας σε μέλη που, μεταξύ άλλων, έχουν αποβληθεί από την οργάνωση μας για υπεξαίρεση χρημάτων.

Άλλα η CNT φαίνεται πως ήταν μεγάλο ψάρι για τα στελέχη του PSOE, και αυτό επιβεβαιώθηκε τρεις μήνες αργότερα στο διοικητικό μας συνέδριο, όπου νικήθηκαν κατά κράτος.

Άλλα ο Αλφόνσο Γέρρα δεν παραδίνεται, και υποστηρίζει πάλι αυτό το καλοκαίρι ένα συνέδριο φάντασμα, το οποίο προβάλλουν όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, υποταγμένα στην κυβέρνηση που τα επιχορηγεί, και ειδικά σ' αυτήν τη περίπτωση στους διαδόχους του φρανκισμού, το PSOE.

κέδες του Κεφάλαιου. Δεκαπέντε σύντροφοι συνελήφθησαν, ενώ δύκαδες μαχητές της διέφυγαν απ' τις ταράτσες. Τριήμερο θλιβερό στοιχείο αυτής της "ηρωικής νίκης του Κεφάλαιου" είναι το γεγονός πως ένα σύνολο εργαζομένων με πλούσια ιστορία στην υπηρεσία του λαού έδρασε σαν καταστατικό σώμα. Ήταν οι πυροσβέστες, η δράση των οποίων κυριολεκτικά επέτρεψε την είσοδο των μπάτων στο κτίριο. Διαφορετικά η αστυνομία θα αναγκάζοταν να περιμένει για άγνωστο χρονικό διάστημα έξω από το κτίριο της CNT. Είναι αλήθεια πως η πλειονότητα των συντρόφων πυροσβέστών έχειασπορρίψει με απέχθεια αυτη την ενέργεια. Περιμένουμε να φανεί αυτή η "προλεταριακή τιμιότητα" άυριο, την ώρα που θα παρουσιαστούν σαν μάρτυρες σε μια δίκη–παρωδία, ενάντια στους 15 συντρόφους μας, που δεν μπόρεσαν να διαφύγουν τη σύλληψη.

Σαν εργάτες, χωρίδιμαστε που η πλειονότητα είναι αλληλέγγυη, και αυτό όχι μόνο επειδή χθες είμασταν μαζί ανεβασμένοι στην οικοδομή, κερδίζοντας το ψωμί μας, ή παλεύμε σώμα με σώμα τον κοινό εχθρό στους δρόμους της Βαρκελώνης, ή ακόμα επειδή σαν μαχητές της CNT υποστηρίζαμε τους αγώνες και τις δίκαιες διεκδικήσεις των πυροσβέστών, αλλά γιατί και στον πόλεμο μετριοπαθή προκαλεί έντονη εντύπωση, να βλέπει τους συντρόφους του να κάνουν την βρώμικη δουλειά των μισθοφόρων, που πληρώνονται γι' αυτές τους τις δραστηριότητες.

Ήδη, στις 18 Σεπτεμβρης οι πυροσβέστες γνώριζαν την κινητοποίηση της 18ης, και οι αρχηγοί βάρδιας ήταν στη Σάμα, σαν τέτοιο

Ο δικαστής Φερρέρ Μπαριέντος που χειρίζεται την υπόθεση, ορίζει εκτελεστή της εκκένωσης τον διευθυντή των πυροσβεστών της Βαρκελώνης, Εστεμπάν Ρίφες, που μέχ-

περιθαλψης ο Καπότε, επιφανής αντιφαστίστας.

Οι δικαστικές συντιφάσεις των γεγονότων είναι δύσκολο να εννοηθούν, αν δεν ληφθεί υπ' όψη το πολιτικό παρασκήνιο:

Με απόφαση του "Αρειου Πάγου" (δικαστήριο κατώτερου βαθμού), διατάζει η λεγόμενη δικαστική εξουσία βίαια έδωση στους εργάτες. Το ίδιο δικαστήριο έχει αποφανθεί δύο φορές υπέρ της CNT-AIT, πάνω στην διανομή της συσχωρευμένης κληρονομιάς της, αλλά τελικά δεν αφήνει να πραγματοποιηθεί η απόφαση του.



Εξ άλλου, η σημερινή σοσιαλ-φρανκική κυβέρνηση κατακρατεί εκατομύρια από τα ενοίκια των κτιρίων του παλιού Κάθετου συνδικάτου. Όσο αφορά την Ιστορική Κληρονομιά της CNT-AIT, το PSOI ως διασχιστής του κεφάλαιου, μας οφείλει 5000 πεσέτες.

Το εκτελεστικό γραφείο του σοσιαλφρανκικού PSOE, σαν πρόσχημα, για να μη μας επιτρέψει αυτά που μας σήκων, προβάλλει το επιχείρημα, οτι υπάρχουν δύο CNT, και δεν έρει σε ποιά απ' τις δύο να επιτρέψει την Ιστορική Κληρονομιά. Κι όλα αυτά, σα να γνωρίζουν, ότι CNT υπάρχει μονάχα μία, προσκείμενη στην AIT (διεθνή ένωση των εργαζομένων).

Για άλλη μια φορά οι εχθροί της εργατικής τάξης, οι εχθροί της CNT – σ' αυτήν την περίπτωση το PSOE, μπορούν ίσως να μας πάρουν τα κτήρια μας, μπορούν να μας φυλακίζουν, (το ίδιο όλωστε έκανε και ο Φράνκο), μπορούν να μας δολοφονούν, αλλά ποτέ δεν θα μας νικήσουν, γιατί το δίκιο είναι με το μέρος μας.

Ο Μπενίτο Μουσόσονι (σ' Ντούτσε) καταδικάζεται από τον ιταλικό λαό σαν φασίστας, και κρεμάτων επί 7 μέρες σε μια δημόσια πλατεία.

Σ' όλα τα γουρούνια κάποτε θα τους τύχει η κρεμάλα που τους αξίζει.



ητάν εναντίον της αυτήν της φασιστικής ενέργεια. Οι πυροσβέστες αρνήθηκαν να παίξουν το πολιτικό παιγνίδι του PSOE, με το να πάρουν μέρος στην καταστολή. Τότε η πλουτοκρατία, με τις δημαρχικές αρχές μπροστά, διατάζει την επίθεση των πυροσβεστών.

ρι πρότινος είχε προσωπική σωματοφυλακή (προφανώς γιατί ήταν πολύ εξυπηρετικός για το Κεφάλαιο). Ο αρχηγός της πολιτειακής ασφάλειας, Άνχελ Άμπαδ, "νίπτει τα χείρας του" την ώρα της αλήθειας και δίνει την έγκριση του για την επίθεση. Ο Άμπαδ πάντοτε άφηνε ίχνη, από όπου περνούσε: Αυτός ήταν που, επί Φράνκο, άφησε να πεθάνει από έλλειψη ιατρικής